

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by

Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

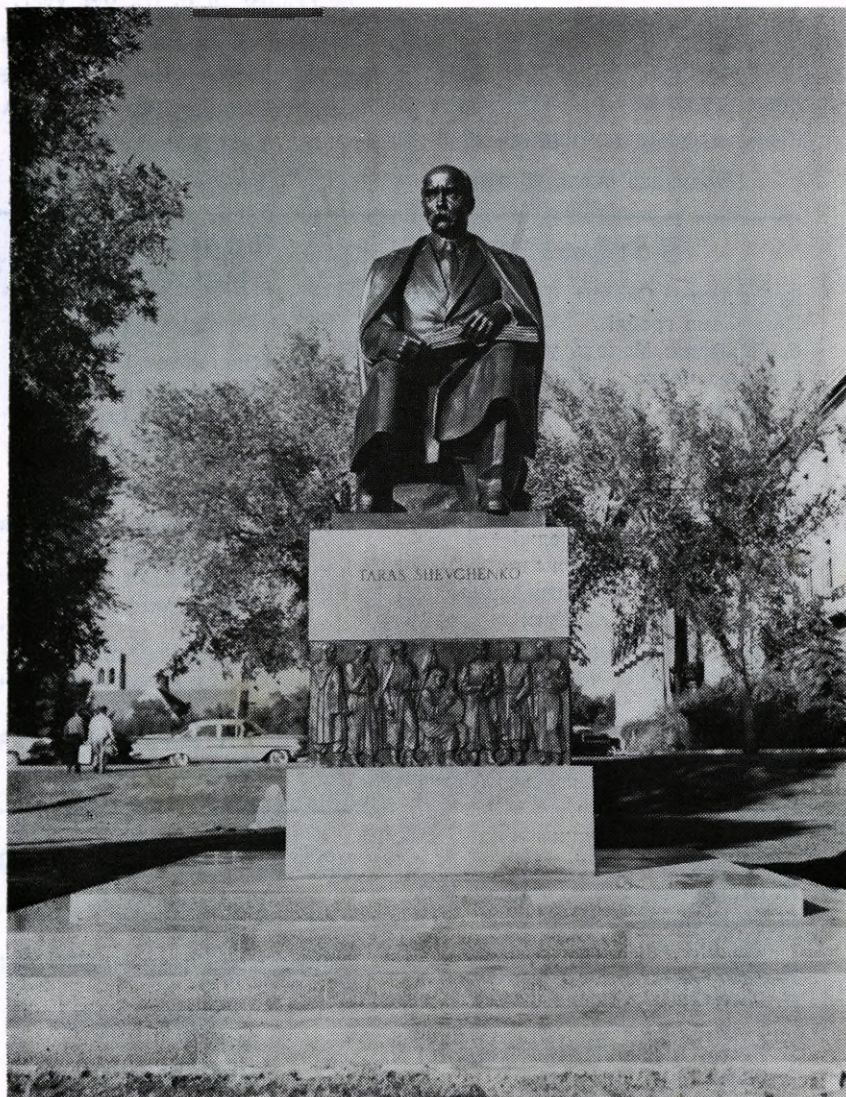
4936 N. 13th Street
Philadelphia 41, Pa.

Березень

3

March

1962

Пам'ятник Тараса Шевченка у Вінніпегу

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XIX. БЕРЕЗЕНЬ Ч. 3

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Олена Лотоцька, д-р Наталя Пазуняк,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1959 \$4.00

Піврічна передплата \$2.50

Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.

Річна передплата у Франції 10 н. фр.

Поодинокое число 45 центів

Зміст:

В. Ткаченко: Спомин, Теплий граніт
Пориваємо греблі
С. Онуфрик: Молодь у США
Поштова марка
В. Драч: Любов Олександрівна
Яновська
Л. Яновська: Як Лепестина кар'єру
добувала
О. Животко: Сучасна Медея
Н. К-а: У Менор Каледжі
Н. Черняк: Різдвяне число
Л. Б.: Відійшла мати-страдниця
Влюдя: Мій лист до Рути
Членка Управи: Виставка у крамниці
О. Злізняк: Ше про Гуртки
Книголюбів
Секція Журналісток
Роковини Олени Кисілевської
К. Архімович: Африканська фіялка
О. Л.: Дитяча забава
Мешканевий порадинок
Городничий порадинок
Н. Стефанишин: Чому торт осідає
Г. Чернобицька: Весна іде!
Г. Чо.: Котусь
Н. Наркевич: Снігові звірятка
Л. Полтава: Перед портретом
Г. Черінь: Сніговик
Л. Полтава: Марійчина подяка. На
згадку про Т. Шевченка
О. Цегельська: Пригоди Панька-
Недотепа

OUR LIFE

Vol. XIX MARCH, 1962 No. 3

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 2
pound sterling per year. Subscription
in France 10 n. fr., per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria

УВАГА!

УВАГА!

Від 15. грудня 1961 р.

Адреса журналу НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

4936 N. 13th St.

Philadelphia 41, Pa.

На терені США

Окружні Ради й відділи США по-
відомили нас про такі імпрези:

Дня 17. березня — Жива Газета 22
Відділу США у Шикагу.

Дня 25. березня — Свято Жінки-
Героїні 22 Відділу у Шикагу.

Дня 22. квітня — Передсвяточний
(Великодній) Базар 22 Відділу
США у Шикагу.

Дня 9. травня — „Великдень між
нами“ — 22 Відділ США у Ши-
кагу.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1252 — 710 літ тому галицький
КНЯЗЬ ДАНИЛО одружив свого сина
Романа з австрійською княжною Гер-
трудою з Бабенбергів. Тому, що цей
рід у чоловічій лінії вимер, він споді-
вався, що Роман засяде на австрій-
ському престолі. Але Роман не зміг
опертись акції інших кандидатів і му-
сив покинути Відень.

1652 — 310 літ тому в БИТВІ ПІД
БАТОГОМ гетьман Хмельницький не-
сподіваним ударом розбив польське
військо. Українські війська зайняли
давню територію гетьманської держа-
ви. Того ж року гетьман ще раз ви-
правився на Молдавію й одружив сина
Тимоша з Роксаною, дочкою молдав-
ського господаря.

1892 — 70 літ тому на Шевченковій
могілі зав'язалося БРАТСТВО ТАРА-
СІВЦІВ“ з молоді, що метою своїх
прагнень ставила самостійну Украї-
ну. Між першими членами були Іван
Липа, Самійленко, брати Міхновські,
Черняхівський, Грінченко, Вороний.

1882 — 80 літ тому народилась у ро-
дині АЛЧЕВСЬКИХ у Харкові дочка
ХРИСТИНА. Освіту закінчила у Фран-
ції. У 1906 р. вийшов перший том її
поезій, а потім слідували інші. Її вір-
ші відзначались гарною формою і гли-
боким чуттям. За советської окупа-
ції друкувалась лиш зрідка, померла
50-літньою у 1932 р.

1942 — 20 літ тому померла в Києві
КАТЕРИНА АНТОНОВИЧ, дружина
великого українського історика Воло-
димира Антоновича. Походила з ро-
дини Мельникових і сама була вченою
(археологом). Була дійсним членом
НТШ і помагала чоловікові у впоряд-
куванні й редагуванні матеріалів „Ко-
місії для розбору давніх актів“. Її
власні праці друкувались у Літ. Наук.
Віснику.

Валентина Ткаченко

Спомин

Неначе хвилі, підвелися сходи
На гору, де могила Кобзаря...
Спинилась я, Поглянула на води,
На біг швидкий славетного Дніпра,
На береги його багатомовні,
Де осінь ходить, урожай збира,
На греблі всі його, круті, бетонні,
На всі його заплави і моря.
І так яскраво уявилось нині:
Дитинство козачка... До знань стежки...
Сумна солдатська муштра у пустині...
Тараса сходи у життя важкі.
Горну до серця взяті з луку квіти,
І знову за людьми рушаю у путь,
Рядки пригадуючи заповіту,
Де є й до мене просьба — спом'януть.

Теплий граніт

Пам'ятник Шевченку. Принесла я квіти
До рясних букетів, що вже хтось поклав.
Доторкнулись руки твердості граніту.
О, який він теплий. Де ж теплінь узяв?
Камінь сіруватий нагрівали зрання:
У Дніпрі відбиті золоті сонця,
І вітрів погожих лагідне гойдання,
І любов народу до свого співця.
Та любов поклала стільки ніжноцвіту.
Тим отут так пахне день береговий.
І стоїть Шевченко, справді, мов живий.

Прориваємо греблі

Проминуло 100-ліття, в якому ми поклонились Великому Поетові. Воно принесло нам багато нового. Впродовж сотень зустрічей, академій і концертів ми по-новому пережили його слова й його великі передбачення. Вони осяяли нас своєю силою і вірою в майбутнє.

І в світлі цього часу і в відблиску політичних подій ми побачили виразніше його постать. Поруч борців за свободу, поруч надхненних поетів, поруч талановитих мистців різних народів, вона височить могутньо силою свого таланту і прямування. Коли шлях до світової літератури загородило йому колись фатум недержавного народу, то силою своєї особистості він уходить у ряди великих людей світу. І від нашого хотіння, від нашої сили це теж залежить.

Один етап на цьому шляху ми торік пережили. Це було тоді, коли на площі парламенту у Вінніпегу замаяли українські прапори й пронісся могутній спів його „Заповіту“. І тисячам глядачів відкрилася його гранітна постать, вирізьблена рукою українського мистця. Сила цього моменту була така велика, що її відчули навіть чужинецькі представники. Вона потрясла також залізною заслоною. Бо хіба не зрозумів цього й народ в Україні, коли якийсь „анонім“ відважився стати в обороні пам'ятника перед нападами совєтської преси?

Перший крок потягнув за собою другий. Не маємо на думці пам'ятника, що має стати незабаром у Вашингтоні. А невелику книжку, що появилася без великого галасу й приготувань. Це Поезії Тараса Шевченка, твір, виданий у гарному оформленні з чудовими ілюстраціями. Трьома мовами поданий тут вибір із поезій з відповідним життєписом та наświetленням. Підручна книжка для пізнання його постаті і її прямувань.

Ми горді з того, що цей другий крок зробили українські жінки. Пластунки-сеніорки з куреня „Ті, що греблі рвуть“ повзяли цей намір і уфундували цю книжку. Зрозумівши призначення поета, вони постановили прорвати „греблю“ мовчанки й байдужості, що нею світ огорнув цю могутню постать.

Не одного зусилля потрібно, щоб із тим нам пощастило. Але коли б тільки це нам удалося, тоді українська еміграція оправдала своє існування у вільному світі.

Наші проблеми

Молодь у США

Коли в нашій громадській праці вринає проблема співпраці молодших із старшими, то це є симптомом, що питання є складне. Можемо сміло дати відповідь: так!

Слід ствердити, що вирішальним питанням продовжування праці США є придбання молодих членок. Молоде членство потрібне не тільки на те, щоб у майбутньому перебрати організацію. А її значення в тому, що молода людина повна енергії, творчої ініціативи, думок, починів, які сягають далеко в майбутнє. Молода людина беззастережно вірить в успіх. Вона йде прямо, як прудка, шумна річка. Це резервуар енергії, віри, ідеалізму. Старша, маючи досвід життя, розважна, загартована, консервативна до „революційних“ новостей, реаліст.

Зілляти тих дві сили в русло праці США — святий обов'язок нас усіх.

Як це здійснити? Подекуди бачимо, що воно діється на наших очах і може стати прикладом для других.

Молода членка мусить перейти громадський вишкіл. Не тільки той формальний (писання протоколів, ставлення внесків, ведення зборів), а й уміння діяти в гурті якнайкраще. Цей досвід може здобути у співпраці старших членок, добрих психологів. Коли не знайде тієї дружньої, широї допомоги, зневіряться і буває, пропаде для громадської праці назавжди...

Старші членки повинні підійти до молодших, як мати до дочки, з любов'ю і розумінням. Молода членка повинна відчувати тепло дружності, щирости, рівности. Вона хоче виконати відповідальну працю (а не тільки мити тарілки), отже їй треба притягати до різних завдань, а згодом довірити самостійну референтуру. Нераз треба допомогти порадою „в щотири очі“, щоб назовні це був її почин. Слід з увагою прислухатися до думок молодих, які так часто будуть відмінні від способу думання старших. Бо ж молодь виростає в інших умовах і часі, як старші виростили.

Наші наради повинні бути цікаві, дискусії короткі, річеві. У присутності молодих (взагалі викоринити цю звичку) ніколи не видвигати своїх него-

дувань на других, бо це знеохоче.

Молода членка, входячи в гурт старших, в першій мірі повинна внести шану до їх віку, досвіду, праці. Свої нові почини реалізувати еволюційно, а наперед здобути довір'я старших до себе. Усвідомити собі, що всі ухвали чи рішення приймається демократичним голосуванням більшости. Цей порядок треба розуміти й шанувати, дарма, що рішення не по думці меншости. Порадою старшої членки слід проаналізувати, а не приймати, як обиду. Громадська праця є трудна і складна, до неї треба певної зрілості, загартування. І тільки той, хто свідомо подолає всі труднощі цього шляху, стане справжнім громадським робітником, чільним членом української спільноти.

Коли переглянемо членство США, бачимо, що весь тягар праці спочиває на жінках середнього і старшого віку, а молодих членок дуже мало. Це питання слід передискутувати в Відділах, Окр. Радах, Конвенції. Воно повинно наростати, увійти в серця молодих і старших, знайти зрозуміння, що це життєва вимога, національний обов'язок.

Часто чується твердження, що наша молодь, як і американська цінить тільки матеріальні надбання. Це противорічить фактам, коли бачимо, що до Пів Кор-у зголошується місячно 2.000 американської молоді. А ми ставимо запит нашій молоді, чи не піти б їй слідами друзів-американців, працюючи для рідного народу в наших організаціях?

„Чи є десь більш відстала країна на світі, як Західня Україна тепер?“ Таке питання поставили українські туристи міністрові УРСР у Києві 1961 р.

Туди наша молодь повинна спрямувати свій зір. Україна жде й надіється на її працю в усіх ділянках.

Чи відгукнеться наше молоде покоління?
Софія Онуфрик

Поштова марка

Поштова адміністрація ЗДА видає вже від кількох літ марки в серії „Чемпіонів Свободи“. Цією маркою вшановує борців за свободу з різних чужих країн.

З початком столітніх роковин Т. Шевченка, а ще й перед тим, Український Конгресовий Комітет почав свою кампанію за те, щоб між них увійшла теж постать нашого Поета. Офіційною дорогою зроблено все. Дарма, що заходи пороблено численні, поштова марка досі не появилась.

Недавно тому „Свобода“ ствердила не тільки цей факт, а й недостатню піддержку цієї кампанії з боку українського громадянства. Поза офіційними кроками нашої репрезентації ще треба було сотень і тисяч листів наших організацій і громадян. Це неабияка піддержка даної справи, отой вияв громадської опінії американських громадян. Цієї ж зброї ми достатньо не використали й тому не довели кампанії до успішного кінця.

Та вона ще незакінчена. Столітні роковини — це був тільки гідний початок, що давав підставу. А домагались треба дальше перто й наполегливо. Немає ж багато борців за свободу таких гідних того відзначення, що наш Кобзар.

Слово тепер за українським жіноцтвом. Сотні й тисячі жінок у рядах Союзу Українок Америки, повинні висловитись. Листи від наших Відділів із підписами Управи й членства слід спрямовувати до Білого Дому на руки Президента. Добрими аргументами й гарячими проханнями вони повинні піддержати справу. Велика в тому переконлива сила.

В об'язнику до Окр. Рад і Відділів усе подано докладніше. А тепер, у місяці Т. Шевченка починаємо цю кампанію. За його вирізнення, за його місце в ряді Чемпіонів Свободи!

Відновлюйте Вашу передплату вчас, тим досягнете миле почуття упорядкованости, а видавництву зрівноважений бюджет.

XIII Конвенція США

29., 30. червня і 1. липня 1962 р.

Любов Олександрівна Яновська

(1861—1933)

Минулий 1961 р. був багатий у роковини. Згадати хоч би століття з дня смерті Т. Шевченка і 90-ліття з дня народження Лесі Українки, що їх належно вшанувало українське громадянство. Тому й не диво, що століття на родин письменниці Любові Яновської не притягнуло належної уваги, коли не рахувати короткої згадки в нашій пресі і доповіді д-р Євгени Єржківської, яку видав Союз Українок Америки для своїх Відділів. Тому не буде зайвим, коли хоч спізнено, проте присвятимо їй згадку в нашому журналі.

Вагу цієї постаті не освідомлюємо собі, як слід. Широкого засягу культ. освітня робітниця, учасниця різних допомогових установ, активна діячка жіночого руху, творець майже сотні оповідань, повістей, драм, комедій — вона звертає на себе увагу силою свого таланту, своєю енергією й непересічним організаційним хистом.

Народилася вона 18-го липня (старого стилю) 1861 року на Чернігівщині в родині російського старшини Олександра Щербачова. Мати її походила зі свідомого українського роду — була небогою відомої письменниці Ганни Барвінок.

У своєму щоденнику, що почала писати ще в дитячі роки, Любов Олександрівна описує свої тяжкі переживання від незгоди між батьками, головно на ґрунті національних розбіжностей. Все ж вплив матері лишився в неї на ціле її життя.

Вчилася вона в пансіоні, а потім закінчила Полтавський Інститут Благородних Дівчат і влаштувалася в Лубенському повіті на Полтавщині домашньою вчителькою в родині одного дідича.

Маючи вразливу вдачу й музичний хист, вона мріяла про науку в консерваторії. Одночасно вона почала писати, де-далі захопилася й обрала собі літературний шлях.

Але не обмежилася тим! Її увагу привернули неписьменність і культурна відсталість селянства. Молода інтелігентна людина, вона відчувала свій обов'язок допомогти їм, шукала засобів до цього.

Тому двадцятирічна ентузіястка не завагалася одружитися з далеко старшим від неї учасником-добровольцем Герцеговинського повстання, кандидатом наук Василем

Любов Яновська
The Ukrainian author Lyubov Yankovska's birth centenary was recently celebrated.

Яновським, бо вірила, що саме разом із таким героєм вона принесе більше користи своєму народові.

Понад двадцять років прожила Л. Яновська на хуторі свого чоловіка Тарновщині на Полтавщині. Але громадську роботу їй довелося вести самій, бо тяжка багаторічна хвороба її чоловіка прикувала його до ліжка й намагала пильного особистого догляду дружини.

Та Любов Олександрівна знаходила час і сили організувати школи для дітей, недільні школи для дорослих, книгозбірні, навіть музичні, хорові й драматичні гуртки для молоді. Сама вона писала п'єси, коли не можна було дістати їх, сама й режисувала. Крім

того, вона була щирою порадицею дооколишніх селян у їхніх часто складних родинних справах, несла першу медичну допомогу хворим.

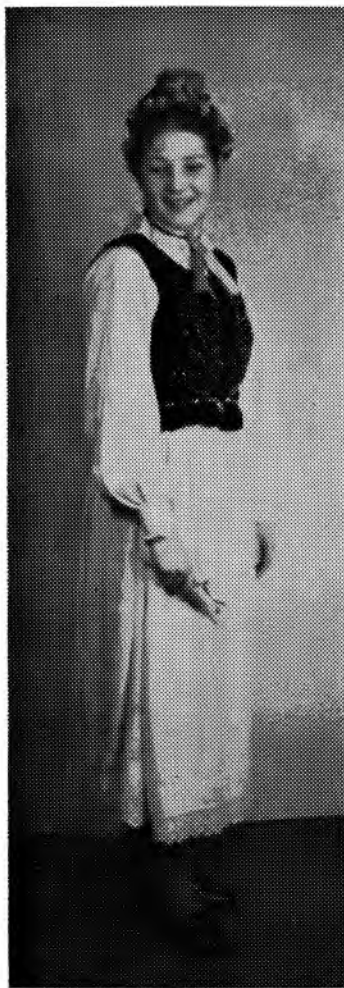
Час від часу Л. Яновська була в Києві й там особисто познайомилася з відомими українськими письменниками, що підтримали її в літературних починаннях. Зустріч на відкритті пам'ятника Котляревському в 1903 р. з ширшим колом українських письменників остаточно закріпила за нею місце серед них. Твори її все частіше з'являлися в київських і львівських журналах і викликали прихильну критику та признання.

В 1905 р. відома вже письменниця Яновська переїхала до Києва, активно включилася в роботу культурно-освітніх і літературних товариств, жіночих організацій. Через рік, коли там було засновано т-во „Просвіта“, вона стала членом його, незабаром — членом управи, а в 1909 році її обрано головою київської „Просвіти“.

Пізніше Любов Олександрівна жила деякий час у Москві. В 1911 році виголосила там доповідь у 50-річчя з дня смерті Шевченка, а в 1914 році на протестаційному зібранні з приводу заборони урядом святкувати 100-річчя з дня народження його (Шевченка) виступила з гострим засудженням такого поступовання російської влади.

В час війни 1914—1917 рр. працювала в Комітетах Допомоги Жертвам Війни, несучи її в першу чергу жінкам і дітям.

А далі... хвороба поступово підтинала її здоров'я й енергію. Вона вже не мала змоги так активно, як раніше, працювати в часи нашого національного Відродження й Державности. З 1923 року Любов Олександрівна остаточно відійшла від громадського життя, не писала вже, бо десять років лежала спараліжована, а го-

Народний стрій з Лемківщини:
Дівчина з Висової, пов. Горлиця
Ukrainian Folk Costume:
Girl's attire of the "Lemko"
region.

лод у 1933 році прискорив її смерть у Києві.

*

Тяжке було особисте життя Л. О. Яновської, тяжкі були тодішні суспільно-політичні обставини на Україні. Тому значна частина її творчості лишилася ненадрукованою, дещо навіть невикінчене. Такі речі, як її „Щоденник“, автобіографічний роман „Історія її серця“ являють особливу цінність, бо розкривають духовий образ самої письменниці, для нас тут недосяжні — зберігаються в рукописах у Києві в Інституті Літератури.

Та й те з її літературної спадщини, що ми маємо тут, свідчить

про те, що Любов Олександрівна була людиною палкого серця, яке відгукувалося на горе покривджених, великого розуму, що пізнавав причини лиха, й непересічного хисту в яскравих малюнках показувати життя людей та їхні характери.

Особливо повноцінні її оповідання з життя села. Тут звертає нашу увагу велика кількість творів, що в них письменниця відображає тяжку долю жінки-селянки.

В оповіданні „Злодійка Оксана“ вражає нас трагедія матері-сироти, яку злидні погнали до багача мамкою до дитини, щоб спасти від голодової смерті свого сина, якому було лише чотири тижні. З боєм серця вона по-тай бере для нього шапочку й біленьку сорочечку, не визнаючи такий вчинок за крадіжку: „Хіба я крада — я взяла Трохимцеві... Я так собі... Я тільки взяла з коліски, а красти я не крада.. Йй же Богові, не крада! Гостинчика хотіла...“ і за це попала в острог.

А ось оповідання „Горе“. З якою силою й співчуттям розкрито тут глибину горя матері після смерті доньки-одиначки, молодої жінки, що лишила трьох маленьких дітей! Досить поглянути на цей зовнішній образ: „Страшна була постать осиротілої матері, а ще страшніше було дивитися на її рівні, тонкі, міцно склеплені уста. Здається вони затаїли якусь тайну, і страшно було гадати, що скажуть вони, як розкриються...“, а духово: „...душу материну горе полонило цілком, без остачі...“

Дівчина-сирота, яку ніхто не звав власним ім'ям, а яка мала безліч зневажливих прізвиськ і сама переконана, що „не здатна ні на віщо“, перероджується ніби, коли їй дали нагоду спробувати свої власні творчі сили — це основна дієва особа оповідання „Пролісок“.

З великою майстерністю і гумором виведено постаті Лепестини в оповіданні „Як Лепестина карасіру добувала“ й баби Горпини з опов. „Зарік Горпини“ — як живі, встають вони перед нами на тлі взаємин на селі.

В оповіданнях „Дарочка“, „Ідеальний батько“, в образі Андрія з комедії „Лісова квітка“ висту-

пають уже інтелігенти з подвійною мораллю — один підхід до себе й людей свого кола, інший до нижчих від себе.

Данину подіям революційного руху 1905 р. віддає Яновська в своїх п'єсах: „Жертви“, „В передрозвітньому тумані“.

З глибоким знанням психології“ людини, особливо жінки, написані драми „Без віри“, „Людське щастя“, до них треба ще додати драматичне оповідання „Два дні з життя“.

Таке всебічне багатство й різноманітність творчості Любові Олександрівни Яновської бачимо вже при такому поверховному огляді! А це вже зобов'язує нас вшанувати її пам'ять.

НОВІ КНИЖКИ

Ольга Мак: Куди йшла стежка?
Оповідання. З передмовою. В-во „Булава“, Нью-Йорк, 1961. Обгортка роботи Василя Дорошенка. Ст. 156.

Нове оповідання Ольги Мак перенесло нас в іншу сферу підсоветської дійсності — до концтабору. Та хоч понуре тло цього середовища могло б читача перелякати, проте постава дієвих осіб і плетиво дії не дозволяють на те. Є в них певна цілеспрямованість, що пориває. Це ота сила української людини, що переборює найважчі труднощі завдяки своїй життєвій настанові.

Віктор Доманицький: Націотворча роля гетьмана Мазепи.
Промова на ювілейних врочистостях. З передмовою проф. Я. Рудницького. З портретом Гетьмана роботи мистця Олекси Булавицького. Ст. 50. Ціна 2 дол.

Праця проф. В. Доманицького дає в цій книжечці те, чого українська людина у вільному світі тепер потребує: ясного й виразного погляду на постать Мазепи. Автор зазначає у своєму слові, що не працював історичною методою, опираючись на документах, а радше на підставі літератури про цю добу, творів і політичних виступів Гетьмана розглянув його в різних аспектах. І тому маємо відповідь на багато проблем, пов'язаних із тією блискучою добою.

Л. Б.

Як Лепестина карасір добувала

I.

І вік прожила та не було мені такої пригоди, як на тому тижні проти четверга або й у четвер уранці, та все через чоловіка... Ой, Господи милосердний, Боже наш милостивий, що я за ним мук прийняла — не приведи, Царице Небесна! Змарніла, зсушилася — та все через його. Клопочуся, побиваюся, до всього доглядаюся, а він... аби тієї слави, що „господарює“. От хоч і тоді: їздив до торгу, а гасу не купив: „Чом, каже, пляшки не дала?“ Бий тебе сила Божа! Чи мені однією головою та пригадати все?

Прийшов вечір, чоловік повечеряв, Богу помолвився, вивернувся на увесь піл та й спить, як зарізаний, а ти сідай, коли хоч, бідна голівонько, та пряди, як хоч, без світла. Як на те ще й місяць при меркає. Сіла я собі біля віконця, а сльози, як горох, самі покотились...

Коли увіходе кума Солоха. Поздоровкалась, та й питається:

— Чого це ви, кумасю, досі каганця не світили?

— Так і так, кажу, чоловік забув гасу купити.

— Підіть, каже Солоха, та позичте денебудь.

— Не хочу, кажу я, по сусідах ходити... Доти без клопоту, доки сидиш у своїй хаті...

— І вигадують! Тепер уже на вас ніхто не враждує. Коли та сварка була! Тепер на нашому кутку, хвалити Бога, тихо...

Пішла кума. Глянула я на піл — спить-хропе моє безталаннячко, на увесь піл розкинулася моя недоленька... Відлягло в мене від серця: вибігла я на вулицю. Вибігла, глянула — тихо скрізь; по всіх хатах світиться... „Піду-но, думаю, здобувати карасіру“.

Не хотілося, Господи, як не хотілося мені до Катрі заходити: опорочила вона мене недавнечко перед усім хрещеним миром зігнавши свою квочку з того гніздечка, що я, лиха не мисливши, якое під своїм припічком примостила. Не хотілося та почула, що в неї дитинка плаче.

— Здорова була, кажу, з середою! А чого то твоя дитина плаче?

— Господь її знає, від самого обіду не стихає.

— То ж то й є, коли таких кумів назбирала! А де ж отой Цимбаленко годен дитину в хрест уводити? — кажу, а сама надійшла до коліски, дмухнула на дитинку, промовила, що слід від плаксивиці: ого! вгамувалося трохи.

— Чи немає, кажу тоді — карасіру позичити?

— Хіба, каже Катерина, за собачим народом що вдержиш? Була повнісінька пляшка та якийсь супостат, як крав сало, то й карасір вивернув.

— Яке сало? питаюся.

— Хіба не знаєте? Хтось увесь здор, як є, з торбою потяг. Оце думка до ворожки йти.

— Я тобі — кажу — буду й ворожка; сама своїми очима бачила, як твій кум, отой Цимбален-

ко ту ніч тюрив щось на плечах — вже не що, як твое сало!

Вона так і спалахнула:

— А в його ж, — каже вчора й коржі були на салі.

Пішла я з порожньою пляшкою до Іваненчихи. А вона хвалиться, як їй баба Безносиха від бишихи пособила.

— Дякую, — кажу й я бабі Безносисі, хай їй легенько згадається: обрятувала й вона мене від наглої смерті.

— Коли? — питається Іваненчиха.

— Бачите, — кажу — яка з вас сусіда? Через огород живе та й не знаєте, що я ген у ту неділю трохи не присвятилася. Пришанувала мене невісточка балабушками та пирогами — хай вона вже на тому світі одвіт держить, чим їх начиняла... Коли ввечорі як ухопить мене... Горенько! Запріг старий, посадив мене на сани, повіз до Безносихи. Огляділа вона

Народний стрій із Лемківщини:
Молодиці з Висової, пов. Горлиці.
Women's attire of the "Lemko" region.

мене та й каже: „Отруєно тебе, галочко, отруєно: вже й жуки завелися в утрунку. Останься на один день та одну нічку, то випользую“. Наварила вона мені чогось, напоїла мене... Як збунтувалися жуки! Лазять по утрунку, скребуться, а потім, як почали йти... цілісіньку нічку одно йшли та йшли...

— Та ото ж ми й не знали нічого! — здивувалася Іваненчиха.

— То ж то й горе моє, що й доброї сусіди під час пригоди немає. От хоч би й ви... Враждуйте на мене, що я під повітку трішечки вашого огорождю була прихватила, а хіба ж то я з свого ума зробила? Петренко мене до того привів: присягавсь мені, що за діда наш ґрунт аж до вашої ґруші сягав...

— То вже він бреше! — так і скипіла Іваненчиха. — Хай люди докажуть, поки нашого ґрунту, а він хай не гавка...

— Та хіба ж — кажу — сама не бачу, що то він наперекір вам мене, дурну, до клопоту призвів? Я ж прийняла геть ту повітку, як загадали... Оце забігла до вас гасу позичити та так до речі прийшлося...

— Ох, нема ж — каже Іваненчиха — і в мене гасу... хіба піду позичу...

— Ні-ні — кажу — хай я сама де здобуду.

Увійшла до сусідки ліворуч, Петренчихи, привіталася. Вона нічого не згадує мені про кабана, що її картоплю пошпетив: запрохує сідати...

— Спасибі тобі, галочко, ніколи мені сідати, позич трохи гасу...

— Давайте, каже, пляшку, трохи позичу. Оце недавно Дорошенкам пляшку налила.

— Хіба ви вже з Дорошенчихою не в сварці? питаюся, а сама стою, немов не своя, бо не люблю, Господи, не люблю тієї Дорошенчихи!

— Еге, — каже Петренчиха — вже я її запрохала до моєї Гапки бабувати.

— Ой, плохі ж ви, кажу, сусідонько! Та невже ж ви забули, що вона вас гускою обізвала?

— Коли? — накинулася на мене Петренчиха.

— Хіба, кажу, не чули? На водосвяти... Ви тільки що увійшли

в церкву, а вона штовх Домаху: „Дивись, каже, гуска увійшла: й чоботи червоні і хода, як у гуски...“

— Я гуска? Хай тепер знати-ме... Я їй покажу, яка я гуска!

Розсердилася, розгнівалася, біга по хаті, кочергами та хватками шпурляє та одно лає ту Дорошенчиху.

— Хай я й гуска та не плигаю уночі через тини до прикажчиків... Давно вже люди гомоніли, що старша її дочка на того клишного Йосипа скидається, отже я мовчала... а тепер привселюдно осоромлю її, не пошкодную її сивих патлів — хай знає, як мене порочити!

Оце тільки й було нашої розмови. Посиділа я ще трішечки, взяла гас та й побігла додому.

II.

У четвер, тільки стало на світ благословлятися, чую, щось гримотить та все до моєї хати наближається. „Свят, свят, свят! Дух святий з нами!“ молюся собі нищечком спросонку. Лупнула очима, аж у моїй хаті вже й ступити ніде. Наперед усіх вбігла невістка. Очі витріщила і сичить, як гадюка:

— Коли я вас труїла? кричить і аж на піч стрибає.

— Тю-тю, дурко! Схаменися! Хто це тобі набрехав? обізвалася я з печі тихенько, бо Господи, боюся того клопоту. Коли вже й Цимбаленко з-за неї виглядає...

— Коли ви, бабо, бачили, як я сало крав? питається він гуняво.

— Одійди ти від мене, шур, тобі, пек тобі! Не бачила я ні сала твого, ні тебе...

Аж чую, мій Омелько спиняє когось у снігах. Лишенько — вже Петренко преться!

— Коли я тебе навчав повітку на Іваненчишиному городі ставити?

— Коли я обзивала Петренчиху гускою? — верещить Дорошенчиха. — Ти ж сама, стара відьмо, сміялася в церкві з неї, а тепер на мене звернула?

— Відчепіться від моєї душі! Дайте мені хоч Богу помолитися! покрикнула я на них, а сама схопилася з печі, бо вже й не влежу.

— У волость її, сяку-таку! — лящить Дорошенчиха.

— У волость! — аж до стелі стриба невістка.

— Нікому я не казала нічого та й край! — кажу, — бо чи ж хотіла я того клопоту?

Як закричать вони всі, а найпаче та Дорошенчиха...

Ухопила я макогін та до них. Що ж ви думаєте? Усі чисто, наче ті пополохані горобці з конопель, повтікали!

Я за ними аж надвір.

— Пам'ятатимеш ти сало! кричить Катерина, а Петренчиха мені дулі тиче.

Мене наче ножем шпигнуло: „Господи, Господи! Це ж я сама тільки буду й винна!“

— Поспитайся, хандоле, Петренчихи, на кого твоя старша дочка скидається! погукала я на Дорошенчиху. — Поспитайся мене, що вона про тебе сказала!

А тоді мершій до Цимбаленка: — Поспитайся витрішкати, у Катерини, чи добрі були в тебе коржі на її салі! Оті, що вона їла в тебе!

Ой, лишенько, ой горенько! Як не визвіряться той Цимбаленко на Катрю, як не кинеться до неї... Де не взявся Дорошенко — нап'яв Петренчиху, а Іваненко до Петренка — не розказать, а й описати не можна... Лаялись вони, лаялись, а потім як зчепилися битись — ледве люди розняли... у волості судились. І цур йому, й пек йому, тому гасові: якби знала своє горенько, то краще б у ті дні не світила! Як то мене Господь милував ще від переполоху? Де ж пак, на сонну людину така напасть! Спить собі жіночка, святі янголи їй увижаються — де не візьмуться лихі вороги, збентежать, налякають, як ось і мене...

ЖУРНАЛ ДЛЯ „БАБУСИ“

Фундатори передплати для „бабусі“ відновляють тепер передплату на черговий рік. Ось недавно тому 11 Відділ СУА, а тепер 54 Відділ СУА вплатили вдруге передплату. Також п-ні Рябокінь відновила свою фундацію. Нову передплату для „бабусі“ уфундувала п-ні Марія Сайкевич із Метісону та ще одна передплатниця з Англії, що не бажає подавати прізвища. Щире Спасибі!

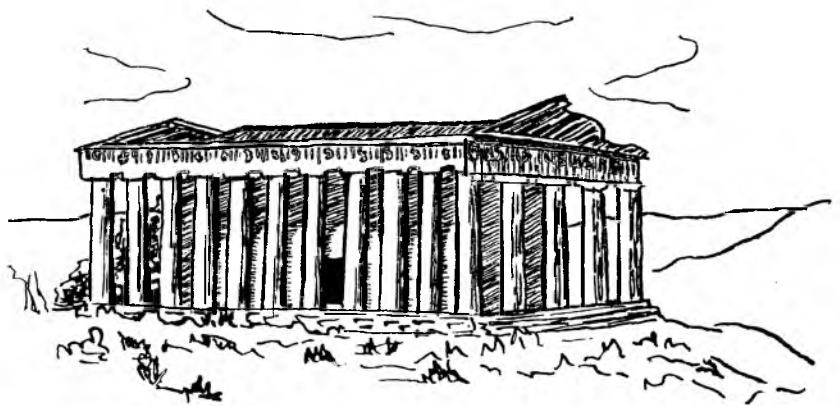
Сучасна Медея

В останньому десятилітті на сценах оперних театрів засяяла сліпуча зоря. Зійшла вона на них неначе богиня всіх пристрастей у громах і блискавицях. Стряслись помости сцен, задрожали партнери, зблідли сопрани — появилася Марія Каллас, власниця незрівняного голосу і несамовитого драматичного таланту.

Слава, багатство і лаври гоїно засипають вибранницю долі. Слава така велика, що може задовольнити й найбільш ненаситну спрагу. Тільки впиватись нею! Але в бурхливій душі Марії немає місця для миру. Через те розголос про її талант все йшов у супроводі гомону про жорстокі схватки з колегами, диригентами, директорами театрів.

Вибухи темпераменту у світі Мельпомени — річ звичайна. Але пристрасті, вибухнувши потахають і кінчаються замиренням або тимчасовим погніванням. Не так у Марії! Вона пориває різко і тріскає дверима на цілий світ. Такіх затріснутих дверей у світі її кар'єри і приватному вже ціла черга. Замахи і спустошення, що їх спричинила Марія на ґрунт своєї кар'єри, поділили світ театралів на два табори — прихильників Ренати Тебальді і Марії Каллас. А широкий загал „подвиги“ Марії цікавили й бавили аж до її розриву з матір'ю, що мав глибокий відгомін через порушення елементарного поняття відношень між батьками й дітьми.

Ніодна оперна зірка не мала такого розголосу, як Марія й ні про одну не ходило стільки суперечних вісток, як про неї. Преса радо папається за такі ексцентричні події й оплітає факти їх життя прикрасами фантазій. Тому приятелі матері Марії піддали їй думку написати книжку про її славу і страшну дочку. Так появився твір Евангеліни Каллас у співробітництві з Лоренцом Блохманом. Мати найкраще знає свою дочку, бо привела її на світ, виховувала її, слідувала за її вишколом, переживала успіхи й

Т.БУЛЬБА

невдачі, а коли прийшла слава, сподівалась, звісно, що й для неї буде місце у її сьвіті, як то було з матір'ю Ренати Тебальді. Але не так судилось. І ось тепер мати, описуючи життя дочки, шукає пояснення драматичного кінця відносин, заперечує немудрі легенди, вигадані репортерами та й інші, інспіровані самою Марією з метою зромантизувати свою історію.

Книжка присвячена дідові і бабі Марії з материнської сторони. Це був визначний військовий рід високої інтелігенції, яку за музикальність жартівливо прозвали Оперною Компанією Дімітріядос (таке було їх прізвище). З тієї сторони Марія й успадкувала музикальність. Одружившись із аптекарем проти волі батька, мати зробила мезальянс і в подружжі була нещаслива, але не через суспільний статус чоловіка, а через його владу, елементи якої буйно розвинулись у талановиті дочки. І в 1923 р. у цій родині народилась дівчинка Цецилія Анна Марія у шпиталі на Мангетені. Сама Марія пустила в світ вигадку про те, що малою була „поганим каченям“ і мати її тому занедбувала. Нічого такого не було. Із світлин можна було перекона- тись, що Марія була завжди гарна, а на образку, де вона замість спіднички ще носить пелюшку, це була попросту чудова дитина. Вже при народженні лікар, що її приймав, сказав матері „вона розіб'є багато сердець“. Це мати згадує тепер, не знала ж бо тоді, що між ними буде й її серце!

Правда, мати при народженні

Марії була в тяжкому смутку, переживши смерть сінка. Ще й до того мусіла покинути рідний край на наказ чоловіка без попередження, без наради. Одного дня сказав — збирайся! На молоду вагітну жінку це важко вплинуло, а ще тут поява дівчинки замість очікуваного сина. Тому мати чотири дні не хотіла бачити дитини, факт, якого чіпляються психоаналітики, щоб пояснити вибрики Марії. Але ж мати полюбила дитину, доглядала і годувала грудьми цілий рік, утвердивши тим унікальне здоров'я Марії, яка ніколи не хворіла. Натомість фактом, що негативно вплинув на дитину, було те, що вона п'ятилітньою попала під авто і була довший час непригодна, а потім стала дразливою. Але в 11 років, коли вона дозріла, як жінка, це проминуло і вона стала знов веселою, жвавою і до матері відносилась нормально. Випадок не перешкодив їй добре вчитись у школі і робити поступи в музиці. Любов до грошей і егоїзм були завжди ризиками її владі, але тримались у нормальних межах. Аж коли слава засліпила її серце й душу, ці ризики набрали патологічної форми.

Дальшою легендою є те, що Марія в віці 13 літ вже була готовою примадонною. Мати, описуючи шлях Марії до слави, віддає належне її вчителям. Кожен талант потребує доброго вишколу і Марія його мала. Ще в Америці стала працювати, а від 13-го року життя в Атенській консерваторії з прекрасними вчителями. Тепер Марія радо заперечила б їх працю, але її намагання смішні.

Вигадкою Марії є також те, що мати примушувала її виступати перед окупаційними силами в Атенах. Вона виступала, бо йнакше не можна було. З німцями мало хто міг сперечатись, а крім того Марія потребувала виступів. Німці, а особливо італійці були добрими цінителями музики, а ті останні вперше дали Марії смак овацій.

На шляху до слави завжди є перешкоди. Треба боротись і Марія від природи завзятий борець. У засобах вона не перебирала. В Атенах відбувся перший бій за славу з чоловіком якогось сопрана. Після цього зудару Марія прийшла до хати з підбитим оком; в якому стані повернувся той чоловік — історія мовчить. Але боротьба за славу в ширших розмірах настала шойно, коли Марія в 1945 р. прибула до Америки. Вона зголосилась до директора Метрополітену Джансона, а він запропонував їй контракт початківця. Вона відмовилась від цього, заявивши, що може заспівати Тоску даром. Цього Джансон не хотів і вже став ворогом. Тоді Марія мала комусь сказати: „Мет ще прилізе до мене на колінах!“

Нездорово було зіткнутись із Марією в грошових справах. Знаменним випадком були її взаємини з Багароцці, що хотів оснувати оперну компанію, все втратив, а потім діяв, як агент Марії. Закінчилось це в 1958 р. процесом у Шикаго, за що Марія зненавиділа ціле місто й заприсяглася, що там ніколи не буде співати (пізніш однак співала). Справу якось полагодив Менагіні, чоловік Марії, а Багароцці помер у 1958 р., огірчений і знищений. Інший випадок жорстокости — це її поступування з диригентом Туліо Серафіном, що за словами матері зробив із Марії те, чим вона є. За намовою Менагіні Серафін залишив свою працю і чотири роки працював тільки з нею. Вистудіював із нею репертуар, доповнивши його віднайденими ним, призабутими операми, шукав для неї виступів, займався навіть її костюмами. Але ось Серафін накрутив платівки з сопраном Антуанеттою Стелла і вже втратив ласку. Марія помстилась тим, що рекордувала Травіату, в якій Серафін її вишколив, з

іншим диригентом. Але цього було мало. Використовуючи свою славу, Марія ставила директорам театрів умову, що виступатиме тільки тоді, коли вони не притягтимуть до співпраці Серафіна. Ясно, що директори вибирали її.

Більш зрозуміле те, що Марія позбулась Менагіні. На 30 років старший за неї, своїми грішми мостив їй похід до слави. А тепер вже можна й без нього і по 10 роках подружньої вірности забажалось їй довести, що вона нікого не потребує.

Цілковито усамостійнилась Марія у стилі „великої самотньої душі“ десь у 1949 р. по приїзді з Аргентини. Тут вона купила матері хутро за 500 дол. (з Аргентини не можна було вивезти грошей) і це був останній подарунок для неї. Коли мати переїхала до Греції, щоб допомогти другій своїй дочці, Марія відповіла їй на листа з проханням за допомогу: „...Не можу Тобі нічого дати. Гроші не квіти, що ростуть у саду... й працюю, щоб прожити, а Ти ще молода (54 роки), Ти можеш працювати... А коли не можеш заробити на прожиток, викинься з вікна...“. Два тижні мати була безумна з болю.

На полі кар'єри, здається, немає нікого із славних, із ким Марія не воювала б. Виперла з Метрополітену Сорделі, виїла зі Скалі Тебальді. Цю останню Марія жорстоко ненавидить, бо суспільність поділилась між ними обома. Рената уміє з'єднувати собі симпатії, а втрата її матері викликала щире співчуття в цілому світі. Обі зірки стоять на протилежних кінцях моральної скалі.

Розбираючи життя дочки, мати — як і всяка мати — шукає пояснень. Хоче до певної міри виправдати дочку і для цього вдається до психоаналізи. Але то справа марна. Тут просто річ характеру, успадкованого й любовно виплеканого самою Марією з бажання драматизувати. Зі всіх психологічних екскурсів уваги заслуговує однак думка матері, що на психіку Марії мала вплив роля Медеї, яка вкінці залишається сама супроти всіх ворогів. Марія уявляє собі Медею героїнею залізної волі, сталевих нервів і над-

природної сили очарування. Але порівняння обох виходить і тут досить жалісне. Медея все ж діяла з мотивів любови і через них мстилась. Її помста Язону є за злочин зради в любові. Медея мала дітей, втрачала їх, терпіла від тих втрат. А за що мститься матері Марія? А іншим? Її мотиви — заздрість і шалена зарозумілість. Кілька оплесків більше для партнера, як для неї, і вона стає фізично хвора.

Висновує нарешті мати, що Марія, досягнувши вершка слави, боїться підупасти і відкопує всіх приятелів і колишніх учителів із ложної амбіції, бо тримається переконання — „Свій успіх завдячую виключно сама собі“. Абсурдне твердження! Сьогодні й геній потребує доброго вишколу. Так, що треба погодитись із матір'ю у тім, що її дочка не має здорового розуму і почуття гумору. Інакше вона дійсно не проклямувала б перед цілим світом свого відречення від матері, не говорила б безконечно про своє містецтво і що тільки вона завжди має рацію. Врешті мати молиться і боліє, щоб дочка повернулась до людяности і людського щастя, чого щиро бажаємо також.

Щодо відношень до людей, то Марія справді може бути зразком того, як не треба робити тільки з огляду на суспільну опінію, а й у своїх власних інтересах.

НА ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКА

Збіркові листи Комітету Пам'ятника Т. Шевченкові появились недавно тому й виявили жертви Відділів СУА. З гордістю можемо подати, що число їх збільшилося. І так 1 Відділ СУА в Нью-Йорку, 28 Відділ СУА в Ньюарку і 65 Відділ СУА у Нью Брансвіку зложили по 100 дол. на ту ціль. Тим самим уже 15 Відділів зложило таку суму. Дальше — 36 Відділ у Шикаго і 41 Відділ у Філадельфії пожертвували по 50 дол.; тим самим 11 Відділів уже зложило такі пожертви. Окрім того 16 Відділ у Міннеаполісі пожертвував 35 дол., а 17 Відділ у Маямі — 30 дол. на ту ціль. Відділи — 45 у Нью Гемшир, 49 у Бофало і 71 у Джерзі Ситі зложили по 25 дол. (разом вже 7 Відділів СУА).

У Менор Каледжі

Приходимо від редакції Нашого Життя до нового, гарного, модерного будинку Менор Каледжу. Адже знаємо, це одинокий український дівочий католицький каледж на Америку. Пресових повідомлень про його посвячення не досить. Хочемо знати про нього щось більше.

Приємно вражає нас сама фасада будинку, широкі сходи, а над входом прекрасна ікона-мозайка Матері Божої Неустаючої Помочі. Привітна студентка при вході проводить нас через ясний, широкий коридор і ми за дозволом секретаря входимо до кабінету принципалки Сестри Ольги. І тут вражає нас дбайливість устаткування і добрий смак господині приміщення.

Сестра-принципалка радо вітає нас. Ми не хочемо забирати багато цінного часу, тому приходимо до справи — хочемо почути з першого джерела щось більше про каледж.

Вже давніш знали ми про те, що Сестра Ольга фахівець-психолог із ступенем МА, а крім того історик. Та ми не знали, що зможемо так свобідно говорити українською мовою з Сестрою Ольгою. На перше наше питання, що спонукало Сестер заложити цю вищу школу для дівчат, Сестра дала ясну відповідь.

— Було це в 1947 р. Війна минула; ось надходили чутки, що й транспорту з новими земляками

незабаром прибудуть; наше життя стане ще більш оживлене й багате в нові сили, нові руки до праці. А в нас дійсно кипіла праця. Ми рішили творити вищу школу для відповідної освіти наших дівчат, щоб вони могли займати після закінчення школи вищі становища в суспільстві, і в бюровій роботі, і в учительському фаху. До того ж нашим бажанням було дати дівчатам високу етичну настанову за стандартом інших католицьких каледжів і навчити їх любити своє, рідне — свій багатий і гарний візантійський обряд, свою українську Церкву. Тяжкі були початки; нелегко було дістати дозвіл на каледж, спонзора для нової школи. Врешті всі труднощі вдалося перебороти і каледж почав працю. На жаль, не було в нас спочатку багато наших дівчат; зате прийшли студентки інших національностей і наш довголітній каледж почав щорічно випускати абітурієнтів із певним закінченим курсом знання.

— А який фах осягають дівчата в цій школі? — запитуємо.

Тут Сестра пригадується, щоб дати точне окреслення тих фахів в українській термінології.

— Це екзекутивна секретарка, чи загальна, даліше правничка секретарка і медична секретарка; крім того можна студіювати гуманістичні науки, які включають також педагогічні предмети, а це уможливує згодом працю у шко-

лі або перехід на даліші студії до університету.

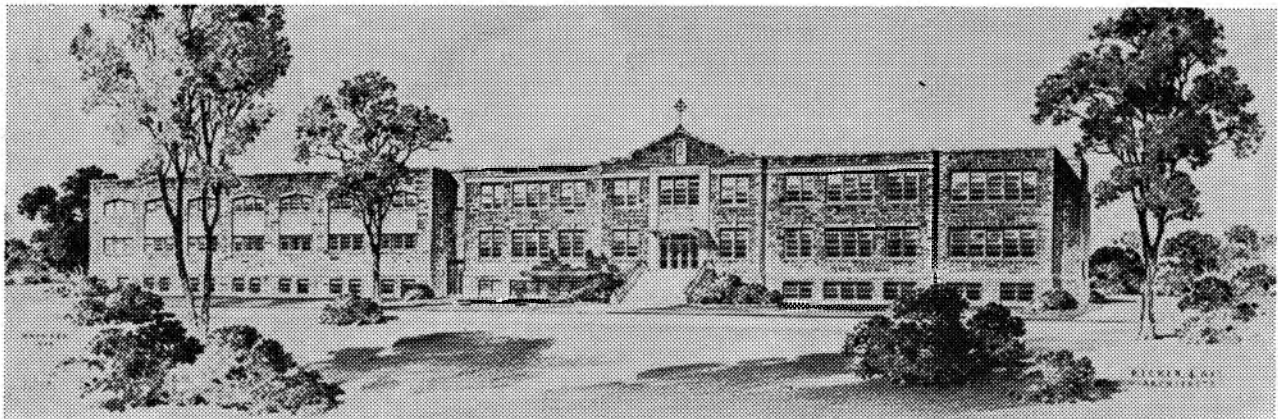
— Це доволі різnorodна програма, — признаємо — а які можливості є для пізнання української культури?

Тут погляд Сестри оживився і ми відчули щирість її зацікавлення цією справою.

— Ми задоволені, що нам удалося налагодити ці справи. Маємо викладачку українських предметів — мови, літератури, культури і студентки радо відвідують цей курс. Надіємось, що на наступний рік матимемо більше слухачок. Крім того одна з нас, Сестра Надія, це ентузіастка української мови і викладання її для не-українок. Так, що в нашому каледжі є також група, що вивчає українську як чужу мову. Коли в інших каледжах вивчають російську мову, чому в нас не може бути української, як слов'янської мови? — дає самозрозуміле питання Сестра і ми цілком погоджуємось із нею.

— Та ми маємо часом і наші імпрези, — додає Сестра. — Ось недавно наш Різдвяний показ звичаїв різних країн включав і українську програму і дівчата добре вив'язалися з того.

Ми вдячні Сестрі принципалці, що подала нам такі цінні інформації і не пожаліла свого часу на вияснення. А на кінець Сестра пропонує ще показати інші кімнати будинку — і ми користуємося

Проект будинку Менор Каледжу у Філадельфії, що його посвячено недавно тому
The project of the new Manor College building at Fox Chase, Philadelphia, Pa.

Із листів до Редакції

РІЗДВЯНЕ ЧИСЛО

І як це Ви потрапили зробити, що Різдвяне число прийшло на сам Свят-Вечір, як найкращий, бо несподіваний подарунок?

Вечорі, коли діти вже спали неспокійним сном (схвильовані очікуванням гостя, що кладе під ялинкою дарунки) мій чоловік насолоджувався настроєвим віршем „З колядою“, а я опісля, читаючи „Різдво в театрі Заграда“, зрушилась до слів.

Давно збиралась подякувати Вам за журнал, що справді стає щораз кращим. Зокрема приємно було, що в листопадовому числі передову присвятили Ви 40-літтю Собору у Києві 1921 року. І це не одинокий доказ Вашого соборного, все-українського наставлення, що мені нераз приємно було завважити.

Ваша анкета про улюблену книжку мені не зовсім ясна. Адже „улюблена книжка“, це щось, до чого ми часто повертаємось. А в відгуках на неї бачимо відповіді про книжки щойно прочитані, що зробили враження. Винятково читачка з Нью Йорку пише, що вона любить (а не тільки прочитала) нею вибрані книжки. Це відповідало б моему розумінню „улюбленої книжки“.

Я назвала б своїми улюбленими творами поезії (власне переклади) М. Ореста, бо це витончена музика, яку можна слухати багато разів, відпочивати читаючи, любити. На жаль у мене покищо тільки одна збірка його перекладів „Море і мушля“. Нехай вона буде моєю улюбленою книжечкою.

Для порядку треба подати свій вік — отже 41, і (як це вже хтось додавав до цього рахунку) маю двоє дітей, правда ще невеликих, які також

з чемности. Це прекрасна, модерна, мовна лабораторія, світлі аудиторії, далі скромна, стилєва каплиця; велика зала з чудовою сценою для вистав, а внизу кафе-терія з усім модерним устаткуванням.

Врешті прощаємось і виходимо. Дійсно приємно ствердити, що наші доростаючі дівчата мають змогу студіювати у своїй гарно устаткованій школі, що дбає і за їхнє моральне і національне виховання.

Н. К-а

люблять „мамин журнал“, бо в ньому і для них є завжди щось цікавого.

Ніна Черняк, Дітройт

Можливо, що вираз „улюблена книжка“ напроваджує на якийсь давно прочитаний твір, що нас особливо зворушив, чи йнакше остався в пам'яті. І це теж цікаво було б виявити. Та нашою анкетною хотіли ми з'ясувати зацікавлення сучасними літературними появами, щойно прочитаними. Це було й вияснене у вступі до анкети у кількох числах і тому саме завдячуємо того роду відповіді.

Та ми дуже вдячні Вам за вибір „улюбленої книжки“ на свій лад, а зокрема за слова признання для нашого журналу.

Ред.

Відійшла мати-страдниця

(Пам'яті Єлисавети Гришко)

Матері-українці була присвячена посмертна згадка пам'яті Єлисавети Гришко, що появилася в українській пресі. Простими словами описана в ній трагедія свідомої української родини, що перейшла крізь вир революції та приложила рук при будові української державности. А в осередку її стоїть жіноча постать, що впродовж років злиднів і жахливих переслідувань, уміла зберегти її і вщепити дітям моральні засади й любов до Батьківщини.

Єлисавета Гришко не була громадською діячкою і мало хто помічав її тихе працювате життя. Але в висліді вона доказала неймовірного: Зазнавши долі біженки під час 1. світової війни, дружини й матері арештованого за большевицького режиму, розкуркуленої в часи колективізації, простої робітниці в часи Ежовщини, вона знайшла ще силу опкуватись молодими підпільниками з Зах. України, що попали в Полтаві в тюрму та знов допомагати їм передачами. Під час мандрівки на захід знов чекали її пригоди й небезпеки. І коли родина зажила в Америці спокійним життям, тоді вже не витримало її серце. Обірвалось життя, сповнене стільки зусиль і мук.

Життя Єлисавети Гришко може стати прообразом української матері-страдниці. Багато-багато їх, розсіяних по всій українській землі, зійшли безіменно в могилу. Але сила їх душі, тепло їхнього серця були міцніші від режиму суворого окупанта. Вони лагодили те, що він нищив, вони сцілювали те, що він розбивав. І хоч це надщерблювало їхні сили, проте вони допомогли зберегти віру в людину й її ідеали.

Л. Б.

Мій лист до Руги

В: В.

Сонічко-писанко,
Гори тризубаті,
Боре-колісанко —
В зорянім багатті,
Каменю-писаний —
Скрипко-Черемошу!
Тугу неписану
Збавити не можу.

Дорога Руго!

До глибини серця зворушена я Твоїм спогадом про мою незабутню матір Кекилію Гардецьку, що появилася в попередньому числі Нашого Життя.

На жаль, не можу Тобі особисто подякувати, бо невідоме мені Твоє дійсне ім'я, скрите за таким милим псевдом „Руга“. Тому сіла я написати Тобі листа й цією дорогою висловити свої почування щирого подиву для Твого великого таланту та знаменитого обсерваційного змислу, а передусім для Твого великого серця, що зуміло так прекрасно відчувати та віддати силуетку гуцульської божрині.

Не знаю чи заплаче-зариде трембіта на високій полонині на вістку про її смерть, але я вірю, що маленька зозуля закує з весною «д гори на яворі» і в своїй вільній пісні згадає про Ту, що понад усе любила Добро і Красу й яка до останньої хвилини свого життя линула думками в незабутні гори та мріяла про поворот на вільну Гуцульщину.

В Чорногорі загриміло,
На Скуповій чугі!
Якже Тебе, моя Нене
Важко позабути...

З сердечним привітом

Влодя

Виставка у крамниці

Щораз нові можливості наших вистав зголошують нам Відділи СУА! Про виставку нар. мистец-

В одному вікні крамниці виставлено кераміку на тлі вишивок.

Ukrainian ceramics were exhibited in the windows of the Yards Store in Trenton, N. J.

тва у бібліотеці вже тут і там ми подавали (28 Відділ у Ньюарку, 47 Відділ у Рочестері). Виставку в банку провела Окружна Рада в Нью-Йорку і 70 Відділ у Пасейку. А 11 Відділові в Трентоні вдалась недавно тому цікава імпреза — виставка у вікнах найкращого одягового магазину.

Крамниця Ярдса займає наріжний будинок людної вулиці. В її виставових вікнах є багато простору. В кожному два-три моделі на манекенах, а на стояках чи поличках відповідне до вбрання взуття чи інші аксесуари.

Коли Управа Відділу підійшла з пропозицією виставки, не мала ще ясного погляду, як це мало б виглядати. Думалось, що може одержимо одне вікно на нашій експонаті. Менеджер крамниці охоче відгукнувся на нашу пропозицію. Але він уявляв собі це йнакше. Запропонував розложити наші вишивки в усіх чотирьох вікнах

крамниці у сполучі з моделями мод.

Спершу ми цього злякались. Як це підуть наші речі всуміш із модерними сукнями чи шаликами? Невже така виставка осягне свою ціль? Але потім розважили умовини й вони видались нам корисними. Адже вікна великі, а виставлених моделей небагато. Коли це зі смаком уложити, то може навіть цікаво вийти. Але головне не експонати, що вони промовлятимуть самі за себе. Важніше — це написи, що будуть при них.

Менеджер пішов нам назустріч. Переглянув принесені речі й погодився виставити майже все. Щодо написів лишив нам вільну руку — текст можемо уложити самі. Але виконання виставки, себто уклад експонатів і написів перебирає крамниця. Це робитиме фаховий декоратор.

І воно вийшло справді на користь. Вишивки уложено дуже зручно, без накопичення. На окремих поличках кераміка і ляльки, дещо з дереворізьби. На манекені вишивана сукня, на вішаку дитяча суконочка.

У другому вікні крамниці — сукня на манекені, лялька і вишивки.

Embroidery and dolls in another window of the Yards Store in Trenton, N. J.

А найбільше були ми вдоволені написом. На центральному місці, написаний ручно декоративним письмом, подавав основні дані про українське народне мистецтво. В короткій стислій формі вміщались інформація про Україну й її мешканців.

А манекени в модерних сукнях? Вони були милим контрастом до наших виробів, немов представники публіки, що подивляла їх. І справді — біля виставових вікон усе спинювались прохожі. Цікаво було слухати їх завваги.

Два тижні тривала та вистава. Щодня мали ми телефонічні відгуки й запити. І коли думали розворушити нею наше місто, то це нам удалося.

Членка Управи

ГОСТІ В ЦЕНТРАЛІ

У першій половині січня відвідали нас у новому будинку мистці **Северин Борачок** і **Григор Крук**, що влаштували свою виставку у Філадельфії. Тут прийняла їх сердечно голова СУА п-ні Олена Лотоцька й інші членки Управи. Захоплені творами обох мистців пані ділились враженнями з виставки й слухали пояснень мистців. Побажавши їм успіху в дальшому, сердечно їх попрощали.

У другій половині січня відвідала нас письменниця **Віра Вовк**, що приїхала задля авторського вечора до Філадельфії. Саме появилась її книжка „Вітражі”, що друкувалась у нашому журналі. З радістю одержали ми примірник у подарунок, вдоволені тим, що познайомили наших читачок із тим талановитим твором. Віра Вовк любить подорожувати і з цих вражень черпає багато спонук.

ПОДЯКА

П-ні **Марія Величко**, госп. референтка Гол. Управи, пожертвувала до нового Дому СУА тканий **королевецький рушник**, що наспів тепер з України. За цей „королевецький” подарунок складаємо щирю подяку!

Екзекутива СУА

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

З сумом ділимося вісткою з членством США, що дня 18. січня 1962 р. відійшла у вічність довголітня наша членка бл. п. **Софія Василенко**. Походила з роду Олесницьких у с. Тарнавка, пов. Перемишль. Народилась у 1894 р., до Америки прибула у 1912 р., а в 1916 р. одружилась із Іваном Василенком. Чоловік її молодого помер і Софія Василенко проби-валася із дітьми, яких було п'ятеро. Працюючи тяжко вона виховала їх на свідомих і добрих громадян. Одна дочка Ольга Баран є в 52 Відділі США і була секретаркою Гол. Управи, друга дочка Анна Стек є в 24 Відділі США в Елизабеті. Сини Василь і Михайло є видатними громадянами української католическої парохії у Френкфордї, а наймолодша дочка Олена Староста доглядала матір до самої смерті.

Софія Василенко була довголітньою членкою нашого Відділу та належала до Управи. Належала також до Сестрицтва Непорочного Зачаття та 11 Відділу „Провидіння“. В усіх починах Відділу приймала живу участь, а за її тиху

Виставка Жіночої Творчости

Перша Виставка Жіночої Творчости, що відбулася під час Світового Жіночого Конгресу у Нью Йорку, виказала осяги мислинь у різних галузях. Проминуло вже майже три роки з того часу. Жіночі таланти розвинулись і дали багато нового. Варто було б знов повести підсумки їх творчости в різних ділянках.

Наближається XIII Конвенція США. Це найкраща нагода для того, щоб виявити осяги жінок у літературі, образотворчому й народньому мистецтві. У новому будинку США з його просторою, ясною залю буде для цього найкраща нагода.

Для проведення цієї Виставки створився окремий Комітет. Звертаємо оцим увагу наших Окр. Рад і Відділів США, щоб у своїх місцевостях заохотили до участі усіх мисткинь та допомогли їм у висилці експонатів. Точні дані для участі у Виставці Жіночої Творчости будуть подані пізніше.

КОМІТЕТ ВИСТАВКИ ЖІНОЧОЇ ТВОРЧОСТІ

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Нашій членці п-ні Катерині Дуда висловлюємо щире співчуття з приводу смерті її чоловіка бл. п. Козми Дуда і замість квітів складаємо 10 дол. на фонд Мати й Дитина.

Управа 55 Відділу США
в Лос Анджелесі

спокійну вдачу її дуже любили. Наділив її Господь Бог ще одним хистом: вона гарно писала писанки і використовувала це вміння для ширення української культури. Навчила писати своїх дочок, що продовжують це діло.

Членки 42 Відділу взяли численну участь у панахидї й похоронї та щиро попрощали свою видатну поестру. В. Йї П.!

ВИЯСНЕННЯ

У „доповненні“ до звіту з клів-ледської імпрези „Діти Дітям“ („Наше Життя“, ч. 8, 1961) сценічну картину Романа Завадовича „Серце за морем“ приписано іншому авторові. Від людини, якій помилково приписується авторство названої сценки, Редакція „Нашого Життя“ одержала листа, з виясненням, що в даному випадку можна говорити найвище про частинне доповнення-актуалізацію цієї, написаної на початку 30-их років п'єски (на такі справки-доповнення організаторки імпрези мали від автора — Р. Завадовича дозвіл) — для одноразового місцевого вжитку — без будь-яких претенсій до авторства. Виключним автором п'єси „Серце за морем“ є Роман Завадович.

Редакція

У змагу за Наше Життя

Чи завважили наші читачки осяги Союзняк у Шикаго, подані в попередньому числі? Там членки 22 Відділу США зібрали й переслали разом 24 нові передплати! Під проводом пресової референтки п-ні Уляни Терлецької (9 передплат) і культ. освітньої референтки п-ні Орісі Гарасовської (8 передплат) придбали ще п-ні Євстахія Струтинська 4 передплати, а пн. Ольга Мартинюк, Марія Семків, Ангеліна Майка і Валерія Чичула по одній. Ось гарний приклад уваги й прив'язання до свого журналу!

Ми певні, що й референтки інших Відділів США схочуть так попрацювати. Пригадуємо умовини контесту: ті, що приєднають нам 5 передплатниць і пришлють річну передплату, дістають однорічну передплату даром або книжок видання США вартости 5 доларів.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ:

Марія Баб'як, Филадел. (48 Від.)	1	Е. Парнета, Мирфілд	1
А. Альбота, Торонто	1	Ольга Пшонок, Едмонтон	1
Осипа Блюй, Випанї (61 Від.)	2	Стефанія Пилат, Монтреал	1
Анна Чорній, Балтимор	1	Стефанія Пушкар, Филаделфія	1
Ольга Чмола, Бофало	1	Марія Рибчук, Вінніпег	1
Ольга Дідошак, Дітройт	2	Марія Садівник, Дж. Ситї (71 Від.)	1
Люба Дребич, Бронкс	1	Т. Сайкевич, Матесон	1
П. Когут, Акрон (7 Від.)	3	Марія Сальків, Бінгемтон	1
М. Кошик, Рочестер	1	Теодозія Стельмах, Дітройт (63 Від.)	2
Ніна Лощенко, Филаделфія	1	Олена Томоруг, Нью Гейвен (66 Від.)	1
Марія Мельник, Шикаго	1	Стефанія Заплїтна, Дітройт	1
Євгенія Онищук, Трентон (11 Від.)	4	Марта Заячківська, Шикаго	2

Адміністрація Нашого Життя

ПОЖЕРТВА

З нагоди 40-ліття подружнього життя складаю 20 дол. на фонд Мати й Дитина і 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Теодозія Кошик, Рочестер

ПОЖЕРТВА

З нагоди придбання нового Дому США складаю 20 дол., як перші зароблені гроші за книжку „Провалля“ на Дім Союзу Українок Америки.

Ярослава Острук

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Нашій членці п-ні Марії Левицькій висловлюємо щире співчуття з приводу смерті її чоловіка бл. п. радника Богдана Левицького.

Управа 55 Відділу США
в Лос Анджелесі

Ще про гуртки Книголюбів

Організування Гуртків Книголюбів належить до найновіших починів Культ.-Освітньої Комісії СФУЖО. Через те він ще не прийнявся всюди, не набрав ще належного розголосу і признання. А однак це чи не найбільш потрібна ділянка праці на терені складових організацій СФУЖО. Бо хоч більшість членок обтяжені працею заробітковою для прожитку і домашньою, як господині й виховниці дітей, то всі можуть чи радше повинні би знайти дещо часу на таку культурну розвагу, як читання — хоч би пришлося нераз „вкрасти“ його з рахунку інших обов'язків.

Читання — і мистецьке з приводу врочистих імпрез і спільне з нагоди членських сходин — не новина в жіночих організаціях, хоч відбувалось воно доривочно й не за обдуманим і опрацьованим пляном. Через те Культ. Освітня Комісія хотіла цю справу впорядкувати і впровадити її в усі складові організації СФУЖО. Тому запропонувала створення окремих читацьких Гуртків, що їх названо Гуртками Книголюбів. Мають вони за завдання слідкувати за новими проявами в українській літературі, особливо за творами сучасних наших письменниць і виявляти їм прихильність і признання через поширювання їх творів, вдержування листовного контакту й особисті зустрічі.

Мабуть сама ідея творення таких Гуртків виринула у членів Культ.-Освітньої Комісії на Світовому Конгресі Українського Жіноцтва у Нью Йорку в 1959 р., коли то влаштовано їх заходами переглядну і по змозі повну виставку творів жіночого пера (поеток, письменниць, учених).

Перший такий Гурток постав з ініціативи п-ні Наталі Чапленко в Нью Йорку і провів кілька удачних виставок книжок та передачу українських і англомовних книжок про Україну до публичних бібліотек. Однак основним намаганням Гуртка є зацікавлення й купівля української книжки та створення домашніх бібліотек. Цією увагою Гурток хоче виховати постійного читача, а купівлею книжки підтримати письменниць в їхніх видавничих починах. Хіба ж це не добрий спосіб дбання про наші культурні цінності?

А Гурток у Монреалі має дещо інших характер. Кільканадцять молодих жінок, здебільшого колишніх активних пластунок, вже другий рік слідкує за новими творами нашої сучасної літератури. Закупленими книжками обмінюються для читання вдома, а потім обговорюють на спільних сходинах. Читання, спільні оживлені дискусії і спроби літературної критики дають учасницям нагоду придбати більше знання і досвіду з ділянки українознавства; одним — довідатись багато нового, іншим — не забувати того, що залишилось у пам'яті з давнішого часу. Це не тільки поширює їх знання, а й збагачує їх мовний засіб, що через працю й перебування в чужомовному оточенні не розвивається.

Організаторки Гуртка Книголюбів у Філадельфії хочуть покласти в основу своєї праці не обговорення поодиноких творів, а самих літературних проблем, як таких. Через те число членів їхнього Гуртка, що вже були б обізнанні не лиш із творами української літератури й її напрямками, а й самим процесом творчо-

сти, не може бути велике. Але при добрій волі та відповідному знанні і малий гурт може створити цілком нову на терені наших жіночих організацій цінну ділянку праці.

Гуртки Книголюбів не мусять, чи навіть не повинні бути чисельні. Шість до десять членок — це саме добра кількість для успішної праці — для обміну книжками, для спільних сходин, що можуть відбуватись і по приватних хатах. Матерям із малими дітьми нераз легше запросити до себе всіх членок Гуртка для інтересної дискусії і приємної гутірки, ніж лишати дітей на когось. А власне матері, що їм малі діти не дозволяють на громадську активність поза хатою, можуть у цей спосіб додержувати кроку товаришкам, що не приневолені перебувати постійно „в чотирьох стінах“.

В осередку, де зголошується більше охочих, треба творити два чи більше Гуртків з тією самою чи й іншою програмою, в залежності від місцевих умовин і потреб. Також і жінки т. зв. „затоценки“, що перебувають у місцевостях, де немає українських осередків, можуть бути дуже активними членками Гуртків Книголюбів. Для прикладу подам, що кілька членок Монреальського Гуртка живе в віддалі 10 чи й кількисот миль від Монреалю і нераз скликання сходин узалежнюється від можливости їх приїзду до міста.

Мусимо мати на увазі те, що в усіх країнах нового українського поселення не лиш молодь, а й жіноцтво, що доходить середнього віку, мало ознайомлене з історією розвитку українського життя, з його культурним багатством

Із життя наших Централь

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК У ВЕНЕСУЕЛІ

Дня 20. серпня м. р. Українське Жіноче Об'єднання, Українська Православна Церква, церковний хор та Українська Громада вкупі робили прощальне прийняття своїй довголітній голові ОУЖ і активній членці вищезгаданих установ п-ні Емілії Слюсар у Каракасі, яка з родиною покидала Венесуелу, від'їжджаючи до Лос Енджелес, Каліфорнія, на завжди.

Всі ми, особливо тісніші приятельки і приятелі сиділи сумні та слухали промов, яких було чимало і в яких щиро і сердечно прощали п-ню Слюсар, відаючи їй належну і заслужену подяку за її відданість у праці, підкреслюючи висловом жалю нашу втрату з їх від'їздом.

З промовами виступили наша нова голова п-ні д-р Софія Припхан, голова Української Громади п. інж. Роман Кошарич, бувший голова Української Громади д-р Роман Припхан, диригент хору п. О. Соколов, о. О. Довгаль і закінчив дуже гарною промовою уповноважений Виконного Органу УНРади п. інж. Венедикт Васюк. Всі казали, що жаліємо їх від'їзду і завжди будемо згадувати їх. Мені хотілось додати до тих всіх теплих про-

мистецтвом, літературою і самою мовою. Воно вже виростало поза межами України і часто не має основних даних із українознавства. Доповнити це не дозволяють їм родинні обов'язки й господарство. То ж наші Гуртки Книголюбів можуть стати своєрідним самоосвітнім курсом. Деякі країни, як от Швейцарія чи Скандинавія кладуть великий натиск на освіту дорослих. Чому ж нам, що розсіяні по всьому світу, не збільшувати знання рідної культури? Тим більше, що на рідних землях іде впертий московський наступ на знищення всього національного українського дорічку.

Для охочих організувати Гуртки Книголюбів Культ. Освітня Комісія СФУЖО і Редакція Вістей СФУЖО може служити інформаціями і порадами чи вказівками. Отже ждемо на запити і зголошення нових Гуртків Книголюбів!

Олена Залізник

мов. що не тільки будемо згадувати, але дослівно на кожному кроці нам буде їх бракувати і то дуже, як п-ні Слюсар, так і п-на Григорія Слюсара, що завжди свій вільний, а часто-густо і не вільний час віддавав на користь громадського життя і Церкви. Але від спазми в горлі не могла виговорити ні слова.

П-ні Слюсар відповіла нам сердечною промовою і зі сльозами подякувала нам за співпрацю і запропонувала зробити збірку на пресовий фонд „Нашого Життя“. Казала, що залишає тут частину своєї душі і серця, бо такі немалий кусник часу прожила і пропрацювала з нами у Венесуелі — майже 12 літ. Обіцяла, що нас ніколи не забуде і що Венесуела і венесуельці будуть для неї кращим спогадом її еміграційного життя.

Дня 27. серпня всі приятелі проводжали п-во Слюсар і п-во Карп'яків на аеродром в Майкетії, звідкіля вони відлітали до Лос Енджелес. П. Слюсар і її дочка Ліда Карп'як з квітами в руках зі сльозами в очах обіймалися і прощалися з нами, відходячи до літака, а ми довго ще махали хусточками, стоячи сумною купкою доки літак не відлетів, піднявшись у височину.

Присутня

Жертуйте на пам'ятник Тараса Шевченка у Вашингтоні!

Вислід пожертв будемо проголошувати в журналі.

Секція Журналісток

Світовий Конгрес Українського Жіноцтва, що відбувся в 1959 р. у Нью Йорку, дав почин до згуртування жіночих журналістичних сил. Метою його є — згідно з правильником — більша активність і кращий розвиток журналістичної служби.

Створення Секції підготував Ініціативний Комітет під проводом п-ні Стефанії Бубнюк, редакторки „Жіночого Світу“. Із листування з нашими журналістками в різних країнах виявилась велика потреба в такому професійному об'єднанні. У вільному світі є багато українок, що добре володіють пером; прибуває також трохи молодих сил із спеціальним вишколом. Але розпорошеність не дозволила їм до тепер поглиблювати це звання й промінювати на довілля. Цього сподіються всі від новозаснованої Секції.

Врешті восени 1961 р. Секція оформилась у числі 22-ох членок. Управу створили — п-ні Стефанія Бубнюк, голова, п-ні Лідія Бурачинська, містогорова, п-ні Наталія Когуська, секретарка, п-ні Іванна Зельська, касієрка. Осідком Секції Журналісток є Вінніпег, де перебуває більшість членів Управи. Члени Секції проживають у п'яти країнах (Англія, ЗДА, Канада, Німеччина, Франція). Контакт із членками проходить у формі обіжників і листування.

Секція започаткувала збірку жіночої преси, видань і статей-вирізків жіночого пера. Цей архів зберігається в канцелярії СФУЖО у Філадельфії.

Українська громада в Каракасі щиро прощала голову ОУЖ, Емілію Слюсар.
The Ukrainian community in Caracas, Venezuela.

Роковини Олени Кисілевської

Шоста річниця смерті першої голови СФУЖО пригадує нам її велику постать та діло духа, яке вона нам залишила. Щороку в березні, коли збігаються день її уродин і смерті, клонимо голову перед її пам'яттю.

Особливо виразно виказало це вшанування 5-ліття її смерті. Найкраще провело це жіноцтво Монреалу. Дня 7. травня 1961 з ініціативи Відділу ЛУКЖ в **Оттаві** зорганізовано поминки. Це була заупокійна Служба Божа, а потім обід, приготований місцевим Відділом. Прибули син і дочка Покійної з родинами, а свято вшанувала своєю присутністю голова СФУЖО п-ні Олена Залізняк. Програма проводила вміло п-ні Катерина Кравс. З Монреалу прибуло 80 осіб. На могилі зложено вінок від ЛУКЖ і вислухано панахиди.

У червні 1961 відзначила роковини Культ. Освітня Комісія СФУЖО у **Нью Йорку**. На терені 64 Відділу СУА п-ні О. Соневицька виголосила реферат, а п-ні д-р Софія Карпінська поділилась спогадами про неї.

Дня 5. листопада 1961 Гол. Управа Союзу Українок Австралії влаштувала в Лідкомбі святочні сходини в честь першої голови СФУЖО. Доповідь п-ні М. Покорської відчитала п-ні Л. Гордієва. Уривок із збірника „По Рідному Краю” відчитала п-ні Ірина Пеленська. Між присутніми була своячка покійної п-ні Кисілевська з родиною.

Дня 16. грудня 1961 складові організації СФУЖО в **Торонті** влаштували врочистий Вечір її пам'яті. Гарно уложена програма, в якій виступав хор „Арфа”, скрипачка М. Гробельська, рецитаторка Аріядна Стебельська, сопран Стефа Фодчук і виголошено промови п-ні Стефанії Сав-

фії і буде служити членам Секції для журналістичної праці.

Цією дорогою закликаємо й інших жінок — працівників пера приєднатись до Секції. Спільно у гурті скрипимо свої сили та знайдемо кращий шлях для журналістичної праці.

Зголошення й листування надсилайте на адресу секретарки п-ні Наталії Когуської,

c/o Promin, P.O. Box 3551, Sta. B.
Winnipeg 4, Man., Canada.

Із академії в пам'ять Олени Кисілевської в Торонті:
Містоголова СФУЖО п-ні Стефанія Савчук під час промови
WFUWO Vice-President Mrs. Stefanie Savchuk during her address at the
commemoration of the first WFUWO President Olena Kysilevska
in Toronto, Ontario, Canada.

чук і Олени Залізняк, були гідним звеличанням її пам'яті. Члени родини всі прибули.

У грудні 1961 43 Відділ СУА у Філадельфії провів святочні сходини в пам'ять голови СФУЖО. П-ні Зеновія Терлецька відчитала свої спогади, що виказали нові риси в її постаті. Присутні додали до того ще декілька моментів.

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

Замовляйте підручник **Дитяча світличка**

(16 лекцій)

укладу **Ірини Пеленської**

за ціну 3.50 дол.

разом із частиною

„ДИТЯЧІ ПІСНІ“

і збірничками: **Зима, Золоте павутиння, Веселий струмок, Срібна зірка, Проліски**

в адміністрації Нашого Життя.

Фонд ім. К. Гардецької

Для вшанування пам'яті пресової референтки СФУЖО й у виконанні постанов Світового Жіночого Конгресу створено Фонд, що має послужити для видання англомовної праці про Україну. Такого інформаційного видання потребує наша молодь для освідомленої праці у своєму оточенні. Цю книжечку використає також зорганізоване жіноцтво у своїх взаєминах з американськими жіночими організаціями.

Видання запланує й опрацює окрема Ред. Колегія, зложена з представників нашого наукового світу, молоді, Управи СФУЖО й родини бл. п. Гардецької. Незабаром уже розпочнеться праця й буде поданий до відома плян.

Для виконання цього завдання проголошуємо збірку на Фонд ім. К. Гардецької! Родина Покійної здекларувала вже 500 дол. на ту ціль. Однак в першу чергу повинні піддержати це діло наші складові організації, що цю ідею інформаційного видання щиро привітали й піддержали на Світовому Жіночому Конгресі. Звертаємось також до членок-прихильниць СФУЖО і всього зорганізованого жіноцтва з закликком складати пожертви на ту ціль!

УПРАВА СВІТОВОЇ ФЕДЕРАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ
ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ (СФУЖО)

- Ukrainian Woman -

O U R E N G L I S H C O L U M N

The Russian Soviet Mirage

IV

The Village

Intourist, the propaganda arm of the Russian Soviet has given the weak spot of the Soviet economy, the collective farm or "kolkhoz," a very special place in the foreign traveler's itinerary. This is the beginning of the artful illusion they wish to create. After war objects the real "kolkhoz" is the best hidden item of the Soviet world. Access to plants, schools or camps is much easier than to visit a Soviet village.

While some foreign travelers may not realize the importance of the kolkhoz yet it remains the vital point of all Russian economy, as it is with any nation. The discerning, appraising tourist knows that a nation eats to live, from its agriculture. Like a thermometer a sound agriculture permeates all levels equally. Without its abundance, and a healthy, happy people producing it, a nation's economy splinters and stagnates. Therefore Intourist dares not omit reference to this domain of economic and social life of the country.

To detract attention from existing conditions in the genuine kolkhoz, an easy solution was found. Near big cities a few collective farms were created, as samples of Soviet agriculture. One of these is included in every travel tour. Via special bus, tourists are shown administrative buildings, stables, the machine park, and even one or two dwelling houses. The Chairman of these mock farms recites figures in a routine speech, similar to the museum's guide in the nearby city. It is soon clear that his cursory remarks about this sham

"kolkhoz" hold no information. The true Ukrainian village lives another life far away from the substitute one. Thanks to the experience of UNWLA members, who visited their native land, we have a few glimpses of the real "kolkhoz." Very few get permission for such a visit. But what they saw was revealing.

*

My own first impression was a strange one. I left my country 40 years ago. Registered then, in my adolescent mind were lovely trees and gardens. And now this pile of old, withered houses without a tree, could it be my native place? No barns, no stables, not even fences. Later I found out all was used for firewood. Of the woods we played in as children there was no trace.

It is true, in the middle of the village a new building stood; the "culture palace" the driver told me. Movies and plays are presented there to the villagers; and dancing parties held. Although new its facade was already shabby; the windows cleaned long ago. I did not recognize my village, although it bore the same name.

My sister had been told of my coming. Therefore I was not astonished at finding a houseful of relatives and neighbors. I knew everyone was eager to see and greet me. Many remembered me from my youth, or were children of our neighbors.

But what happened next was totally unexpected, and out of place in a homecoming. An unknown man, of middle age, relatively well dressed, emerged

from the crowd and greeted me in the Russian language. Bewildered as I was, I did not understand his words, much less his role. My sister's face, wet with tears of joy was the single bright spot in the picture. I embraced her, and our tears mingled. For what reason was this official person at our first meeting?

I was told later that this greeting was prepared long before. The Chairman of the collective farm had insisted on being present. He checked my sister's house beforehand, and completed her furnishings with a few pieces, to be returned later. He also stocked her pantry with food and beverages, for the two weeks of my sojourn.

Why this exquisite care, would you tell? Because my sister's house and food supply was in bad shape, as was that of all the villagers. This gesture was to prevent me from seeing the true situation. I was supposed to carry with me a picture of serene and abundant life.

But it was not all "loving care" we experienced. The crowd I found the first day did not disperse itself the next day, as I hoped. From early morning we had people in the house. Relatives, neighbors or friends, intermingled with strangers. My sister prepared snacks continually; and in the evening a small band showed up. In the presence of this crowd, I had no privacy at all. And what was worse — I could not enjoy my sister's company. It was very late at night when all people left and in the dark of our room we could, in whispers, exchange thoughts. I

found out all the hardships she endured; and the reason for the arranged "hospitality." Through this crowd, and the continued parties I could be watched the whole day.

What clumsy endeavor! As if I could not judge by the villagers poor dwellings and insufficient dress the true situation. As if I would not find out from my sister from where the food and liquor came!

And I did find out what I wanted to know. That there were far fewer men than women in the village, a deficiency caused by war, and the post-war fight of the Ukrainian Insurgent Army. Almost all hard work on the collective farm was done by women. On visiting the farm — at the invitation of the Chairman — I noticed that almost all machines were broken, and that hand implements prevailed. Later, on crossing Ukraine, from one border to another I saw everywhere women working the fields. Besides plowing and harvesting, all work is done by hand.

As a consequence these women are prematurely old. Most of the year they walk barefooted. Their calloused hands and splayed feet told a bitter tale. Many suffer from exhaustion and disease. Although medical treatment is guaranteed by the state, they are unable to take proper advantage of it. The health center in the near-bytown is hard to reach; you must lose a whole day for a minor treatment. And no married woman can afford to lose a day from her proscribed work, and her own small household. The small garden plot, her cow or goat, and a few chickens are the basis of her family's living.

*

Now that the wierdest fence earth ever saw — aside from the Chinese Wall begun in the 200s B.C. — has been completed, are the furtive, fox-faced guards, young boys in their late teens, prisoners themselves between the two rows of electrified barbed wire, the children of these work-worn mothers, whose pool of mother love the Kremlin deli-

Olena Teliha (1907-1942)

THE UNIQUE FEAST

A hot day — and suddenly the rye is ripening,
And heavy grapes hang full.
Unknown yet, nor experienced
The unique day — my life's peak.

What will it be? A meeting, a stillness, a trance?
Death's touch for a single moment?
The soul will ripen, will flood, drink its fill
Of the dual portion — of honey and of wormwood.

And my wondering heart, shaken, yet relentless
Will feel the sure, firm blow.
My only day, My unique feast,
The highest peak — and first step in the descent.

Translated by Jean Wolcott Piper

berately dried to make them the better serve the ends of the Soviet State? Or are they the recalcitrant of Soviet youth, to be so warrened? Afraid of the camera, where "one picture is worth 10,000 words"? Oh, the pity of it all! Would we might reach inside the Fence and show these beleaguered people the kindness we feel toward them in their surpassingly strange extremity!

O, Soviet village, bereft of earth's ancient, rich yielding, "Ghost-town" where human dignity stands mute, mantled in terror and sorrow!

Jean Wolcott Piper

EXHIBIT OF WOMEN PAINTERS

The Sixth Annual Exhibit of women painters was held October 22-November 5 in New York. Almost all Ukrainian women painters sent their works. This included amateurs, students and master painters.

Sponsoring the exhibit was UNWLA Branch, which started this cultural project six years ago. As always the exhibit attracts many visitors. Art lovers eager to view new paintings, and to discover and appraise the work of new artists. In addition UNWLA Branch 64 includes in each exhibit a small panel discussion by qualified art critics. On

From the Annual Women's Painting Exhibit in New York: Sophie Zarytska, Paris: Young girl.

November 4, 1961, two Ukrainian artists, Lubomyr Kuzma and Anton Malutsa gave their opinion of the paintings exhibited, with Boris Rzepecky acting as moderator.

OUR LIFE
Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

UNWLA Highlights

In the previous issue of Our Life the creation of 72 UNWLA Branch in New York City was announced. It was formed by American-born women of Ukrainian descent. Their elected officers are: President, Mrs. Mary Dushnyck, Vice-President, Mrs. Mary Lesawyer. Secretary, Mrs. Lily Bochonko, and Treasurer, Mrs. Anna Bezko. These fine, strong women are the best guarantee of its success. Our best wishes to all members of the new Chapter.

* * *

Our XIII Convention will be held on **June 29th, 30th and July 1st** in Philadelphia with delegates from all Regional Councils and 72 Branches. Also we hope to see many delegates from our Junior Branches. The recent 35th anniversary of our organization listed many able workers, who had helped to build up their Branches. Let's rally again to build our future.

* * *

It is **your voice** that we want to hear, **your wishes and ideas** added to the program of the Ukrainian National Women's League. We will appreciate your advice, and try to adjust it to our needs. We also hope for your initiative in our work. Only then can our achievement be fulfilled.

NEW SCHOOL TERM

Manor Junior College of the Sisters of St. Basil the Great at Fox Chase Manor, Philadelphia, Pa., a two-year liberal arts college for women is now accepting applications for students for the 1962-1963 terms according to Sister M. Olga, B.S. and M.S., Dean.

The school is accredited by the Commonwealth of Pennsylvania. It is affiliated with the Catholic University of America. It has been approved for veterans education and training facilities, Division of the Commonwealth of Pennsylvania, Department of Public Instruction for the War Orphans Education Program.

It holds membership in the Catholic Education Ass'n of Pennsylvania, Catholic Library Ass'n, International Federation of Catholic Alumnae and the Pennsylvania Ass'n of Junior Colleges. Sister M. Olga is a member of its executive committee.

Write for catalogue to Manor Junior College, Fox Chase Manor, Philadelphia, Pa., or phone ESsex 9-2361.

WOMEN'S ACHIEVEMENTS

The actress, Mrs. Eudokia Dychko-Blavatsky is conducting a radio transmission in Philadelphia. Her program consists of features, interviews and comments on politics, all interwoven by records. Recently she celebrated the 10th anniversary of the transmission, and was congratulated by her grateful listeners.

Mrs. Yaroslava Sena from Detroit, Mich., was granted first prize at the Annual Ceramic Exhibition in the Kobo Hall. Mrs. Sena was talented in drawing

during her studies in Ukraine. Later she studied at the Cranbrook Museum Art School and perfected her skill.

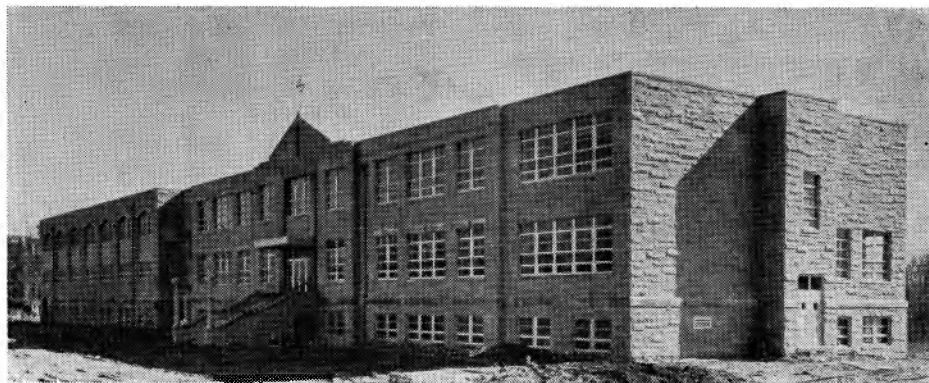
Mrs. Emily Zaporozetz, Detroit, Mich., was chosen "Ukrainian of the year" by the Ukrainian Graduates from Detroit and Windsor. The award was based on her work in behalf of the Ukrainian community, and to general American groups. A native of Chicago, Mrs. Zaporozetz, her husband Peter, and their three daughters live in Detroit.

Attorney Anna Chopek, Supreme Adviser of the Ukrainian National Ass'n was appointed Assistant Attorney General for the Commonwealth of Massachusetts. She is former Vice-President of both the Ukrainian Youth League of North America and of the Ukrainian Professional Association. Besides her duty as Assistant Attorney General, Miss Chopek finds time to carry on a private practice.

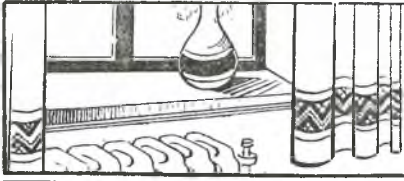
WFUWO LITERARY CONTEST

On Sept. 11, 1961 the Jury for the Literary Contest of WFUWO awarded three prizes. The first was to Sophia Parfanovych for her novel "Fick," the Life of a Dog. The second prize was awarded equally to Olga Lytwyn for her short story "Two Witches" and Ann Peshko's legends "Five Stories."

Twenty-three writers entered the contest. Beside those awarded prizes four won honorable mention.

The new Manor College building at Fox Chase, Philadelphia, Pa.

У НАШІЙ ХАТІ

Африканська фіялка

Африканська фіялка (African Violet — *Saint Paulia*) всупереч своїй назві стоїть дуже далеко в ботанічній системі від нашої звичайної фіялки. Вона належить до родини Gesneraceae, тоді як наші фіялки належать до родини Violaceae. Ці чудові ніжні квіти походять, як свідчить їх назва, з Африки, з околиць міста Кіліманджаро. Вони не пахучі, але надзвичайно гарні, рясно і довго цвітуть, починаючи з лютого до зими і тому являються чудовою прикрасою кімнати. Іноді вони цвітуть без перерви, а молодші рослини дають квіт 3—4 рази на рік із перервою в 1½—2 місяців.

Від дикого виду цих фіялок шляхом селекції одержано квіти фіялкового, рожевого, білого — різної інтенсивності забарвлення. Бувають вони махрові і не махрові. Останні більші за наших лісових фіялок.

Придбані в крамниці з тепличних умов і перенесені в наші кімнати африканські фіялки часто гинуть, не витримуючи різниці в температурі і вологості. Щоб уникнути загибелі рослини, чутливої до різних змін, слід розглянути її вимоги до життя.

Африканська фіялка не переносить сухого повітря. Не зносить також краплин води на листках, що опікають їх і не любить цілоденного освітлення прямим соняшним промінням. Краще всього ростуть вони на вікнах, що виходять на схід або на захід, а не на південь. Взимку можна їх виставляти під пряме соняшне освітлення, а в інші пори року тримати на розсіяному світлі. У трудні і січні добре дати додаткове освітлення електричною лампою (40 volts) на віддалі 12—15 інчів від рослини впродовж 10—12 годин.

Щодо ґрунту, то вони потребують гумусної землі, майже такої, як її вживають для папоротей і

бегоній та яка продається спеціально для цієї рослини. У городничих крамницях можемо набути й спеціальні вазонки з підставкою, за допомогою якої провадиться полив рослини, щоб уникнути краплин, що могли б упасти на її листя.

Більш міцними і кращими бувають фіялки акліматизовані й виплекані вдома. Розмноження їх провадять трьома засобами, а саме: шляхом ділення куща на частини, шляхом відрізання й укріплення листків і при допомозі насіння.

1. Перший спосіб полягає в обережному розділенні дво- або трьохрічних рослин на окремі розетки і посадці кожної з них в окремий вазон.

2. Особливо цікавий другий спосіб розмноження шляхом зрізування листочків, який проводимо так: гострою бритвою слід зрізати кілька дорослих листків, черенки яких на пів сантиметра знов відрізати під водою. Відрізане листя поставити окремо кожне до пробірок чи невеликих пляшок із водою, перед тим щільно закритих воскованим папером або матерією. І папір, і матерію всередині яких роблять дірку, слід щільно обв'язати чи охопити гумкою, крізь яку пропустити черенок листка у воду. Впродовж кількох тижнів у пробірці з'являться корінці. Якщо ці корінці досягнуть розмір 1½ см, можна посадити їх у спеціальні вазонки з підставкою. Мішаною землею обсипається і притискується коріння молоді рослини. Після посадки полив провадиться зверху, а з укоріненням рослини і надалі на все життя знизу. Впродовж 2—3 місяців біля посадженого старого матірнього листка утворюється маленька розетка нової рослини (іноді дві), що живляться за рахунок корінців матірнього листка, який поступо-

во відумирає. При зміцненні розетки його можна і зрізати. Новоутворена розетка продовжує розвиватися, листя її набуває поступово більш темного кольору і вкривається пухнастими волосками. Звичайно на другий рік життя у пазухах листків нової рослини з'являються бруньки і починається квітнення.

3. Розмножувати можна і посівом насіння у добре пухкий ґрунт, що його злегка присипати і дати теплу й вологу атмосферу. Такий посів добре робити в акваріумі не щільно вкритому склом.

Бажаною температурою для рослини є 65—75 ст. Вночі температура може бути нижчою. Вологість повітря мусить бути 50—60 ст. Поєднання всіх згаданих умов дає добрі наслідки. Інтенсивність квітування фіялок залежить від цих усіх умов. Найкращим часом для розмноження є весна.

Взимку африканські фіялки слід поливати двічі-тричі на тиждень, влітку частіше й обов'язково додаючи води знизу. Бажано також давати рослинам підкорму (Stimulant, African Violet Food) раз на місяць, а краще обережно зменшити порції, але частіше. Вказівки подано на коробках, що їх можемо дістати в квітових крамницях.

Питанням культури африканських фіялок у хатніх умовах присвячений спеціально журнал під назвою African Violet у виданні Brooklyn Botanic Garden.

Кіра Архімович

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО!

ВІСТІ СФУЖО

Річники 1956—1959

у брошурованій оправі

Ціна 1.50 дол.

Користаймо з досвіду

О. Л.

Дитяча забава

Нашій дитині сповнилося шість літ! Цю подію відзначаємо невеликою забавою. Приємно запросити її найближчих товаришів, а й декого зі школи українознавства. Бо ж хочемо, щоб цей день був справжнім дитячим днем у нашій хаті з радістю і сміхом та українським словом і піснею.

Що подати тоді? Гостини не можемо перевантажувати тяжкими стравами. Але й дбаючи про їх поживність, слід подати щось таке, що дітей приваблює б і виглядом. Хочемо, щоб усе їм смакувало!

Ковбаски в крихкому тісті

Потрібно:

- ¼ ф борошна (муки)
- 6 ложок (3 унції) масла
- ¼ горнятка сметани
- сіль.

Посікти масло з борошном, додати густу сметану й заробляти ножем, поки не зробиться тісто. Потім завинуту тісто в мокру стирку і залишити на годину в холоді. Розтачавши, покроїти на квадратики 3 до 4 інчі завбільшки і накладати на те ковбаску такої ж довжини. Завинуту тісто і покласти на лист (бляху) звиненою стороною наверх. Помастити яйцем і пекти при 400° впродовж 20 хвилин.

Канাপки з телячою намазкою

Потрібно:

- 1 ф телятини
- 4 ложки масла
- 2 цибулі
- 2 огірки
- ¼ ф печериць
- білий хліб.

Телятину посолити й покропити цитриною. Розігріти в ринці 2 ложки масла, покласти на те м'ясо і підрум'янити з усіх сторін. Потім вкинути порізану одну цибулю. Дальше пекти під покришкою, аж буде готове.

Окремо приладити печериці. По-

миті порізати в платки. Розтопити 2 ложки масла, тушкувати на тому посічену цибулю, а коли вона зм'якне, вкинути туди печериці. Посолити й під покришкою тушкувати (душити) пів години. Коли вже печериці зм'якнуть, відставити й прохолодити. Потім змолоти м'ясо й печериці разом.

Хліб порізати на грінки. Обрізати шкірку, помастити тонко маслом, наложити верству м'яса з печерицями, прибрати скибкою огірка, редьківці або помідора.

Вергуни (хрусти)

Потрібно:

- ½ ф борошна (муки)
- 2 ложки цукру-мучки
- 2 цілі яйця
- 2 жовтка
- 3 ложки масла
- ½ ложки руму
- 2 ложки сметани
- цитринова шкірка
- цукор із ванілією.

Висипати борошно на стільницю, посікти на ньому масло й перетерти руками. Додати решту складників, замісити тісто вільніше, ніж на вареники. Частинами розтачувати його загрубшки, як на вареники, порізати у паски, на три інчі завдовжки. Серединою прорізати і перетягнути один кінець через отвір.

Свіжо зроблені вергуни зараз смажити на гарячому товщі. (Коли тісто затонко розтачане або підсохле, тоді не наростає і втягає багато товщу). Смажити на ясний, золотий кольор і вибирати на бібулю. Посипати цукром із ванілією.

Прецельки з маком

Потрібно:

- ½ ф борошна (муки)
- ¼ ф масла
- 2 ложки цукру
- 1 жовток
- цитринова шкірка

- білок (щоб помастити)
- мак (щоб посипати).

Масло перетерти з борошном на стільниці і замісити з іншими складниками. Тісто поставити на годину до холодильника. Потім розтачати, кроїти в пасочки і витачувати тонкі валочки. Формувати з них прецельки, мастити білком і посипати маком. Пекти на золотий кольор у печі на 300 степенів.

Чеколядовий торт

Потрібно:

- ½ ф орхів
- ½ ф (1 горнятко) цукру
- 9 яєць
- 4 унції тертої чеколяди
- 1 ложка тертих сухариків
- сок із пів цитрини.

На начинку:

- 5 яєць
- ½ ф (1 горнятко) масла
- 4 унції чеколяди
- 3 унції (неповне горнятко) мелених орхів
- 4 унцій обібраного, меленого мигдалю.

Вбивати жовтка з цукром, аж збілюють. Додати сок із пів цитрини. Вбити шум із білків і вимішати з жовтками, додаючи злегка мелені орхі, терті сухарики і терту чеколяду. Вилляти до вимашеної і висипаної сухариками тортівниці і пекти одну годину на 300 степ. Коли вже простигне, виїняти і перерізати двічі.

Начинка: Цілі яйця вбити з цукром. Потім вложити в посудину з кип'ячою водою і вбивати далі. Коли підігріється і згусне, як вбита сметана, додати розтоплену чеколяду. Готовий крем зняти з пари і вбивати далі, аж трохи прохолоне.

Окремо втерти масло й додати до нього по ложці крему. Коли вже втертий весь крем, тоді його поділити. Частину залишити на те, щоб помастити торт зверху і з боків. До решти крему додати змелені орхі й мигдаль, вимішати й тим переложити.

ПЕРЕСТОРОГА

Коли праска перегрілася під час роти, добре е, виключити від струму, проїхати нею по мокрій шматині. Це допоможе їй скорше охолонути.

Українська ВИШИВКА

ІЗ ВИШИВАНИХ ВЕЧЕРНИЦЬ

Дитяча забава у Брадфорді

Наше зорганізоване жіноцтво в Англії включило плекання вишивки у плян своєї громадської праці. Дня 1. листопада, під час заг. зборів ОУЖ у Брадфорді влаштовано дитячу забаву з вишиваними моделями. Матері гарно попрацювали. Роздано три нагороди. Їх подаємо — частинно світлиною, а частинно в рисунку.

Маруся Домашовець із Брадфорду дістала 3. нагороду. Її суконка з світло-сірого вовняного матеріалу; гладкий станик сягає до бедер, а спідничка уложена у складки. Подільський взір взятий із підтички сорочки й виконаний червоним і чорним.

Third prize was granted to Marusia Domashovets for an embroidered woolen dress.

Тамара Юревич із Лондону взяла першу нагороду. Суконка з білої панамі з гладким стаником і рукавцями та наморщеною спідничкою. Вишивка розміщена, як вставка зпереду й на кишеньках, а також, як викінчення пояска. Взір взятий із журналу Наше Життя, виконаний червоним і чорним. Цей модель був уже поміщений в англійському жіночому журналі, як зразок елегантноі дитячої сукні.

Tamara Yurevich got first award for her embroidered dress in London, Great Britain.

Марійка Михалко з Лестеру одержала 2. нагороду за білу суконочку з найлону. Станичок і рукавці гладкі, по спідничці розкинені полтавські рожечки, червоні, обведені синім. Квіточки приміщені також на кінці пояса і на розеті, в стані.

Mariyka Mukhalko got second prize for her embroidered organdy dress.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Доповнення річників

Бажаючи опрарити річники Нашого Життя, бачу, що мені бракують такі числа:

Рік 1954 — ч. 9; рік 1956 — ч. 11; рік 1959 — ч. 4.

Якщо Ви могли б вислати їх, буду Вам вдячна, бо журнал для мене цінний і я хотіла б зберегти його.

Ірина Свистун, Пасейк

З охотою висилаємо Вам бажані числа. Маємо майже всі в запасі й можемо послужити ними, коли б хто бажав доповнити річники.

Адміністрація Н. Ж.

Із наших помешкань

КАРТИНА НА КИЛИМІ

Недавно тому наш Відділ брав участь у показі різних національностей. Наш станок був прикрашений килимом, що висів на стіні. На ньому ми вмістили портрет Т. Шевченка (з огляду на 100-літні роковини), а понад ним Тризуб. Наш станок знайшов загальне признание, як своїх, так і чужих. При ньому завжди товпилося багато людей і ми ледве встигали відповідати на питання.

Однак один із відвідувачів (відомий наш мистець) закинув нам, що ми не повинні були приміщувати на килимі портрету і Тризуба. Коли ми спитали його, де в такому разі ми мали це примістити, він не вмів нам сказати. Зрештою у метушні виставки не було часу на довшу розмову. Тому варто було б це обговорити на сторінках журналу. Адже майже в кожній українській хаті, де є килими, на ньому уміщений хрест, ікона, портрет чи Тризуб. Отже коли ми це перенесли на виставку, то тільки відтворили вірно нашу декорацію стін. Чому це мало б бути невідповідне?

Союзянка

Килим — це давня прикраса нашої хати, придумана для стін чи долівки. Взір килима — це орнаментальна композиція, що має втішати наше око сплетом ліній і кольорів. Це мистецький твір сам по собі. Отже в засаді він не повинен служити тлом для іншого предмету. І справді — коли приміщуєте на килимі хрест чи наш державний знак, то він здебільшого мало вирізняється на тому. Ці емблеми повинні мати своє самостійне місце у кімнаті.

Подібно воно діється з іконою чи портретом. Хоча ці речі краще видно на тлі килима, проте вони ще більше втрачають на килимовому взорі. Адже

на те й дістають рами, щоб вирізнялись на гладкому тлі стіни. Окрім того закривають собою килим, що повинен бути видний цілий.

На жаль це правда, що в наших домах дуже часто зустрічаєте таке використання килима. Воно є хибне. Коли не має відповідного місця для вище згаданих емблем чи картин, тоді слід повісити їх над килимом, а ніколи на килимі.

Ред.

Городничий порадник

ХРОБАКИ В ВАЗОНКАХ

Мої вазонові рослини (тропічна папороть, пальма, гарденія, мірт) почали нагло чахнути: у них масово жовкнуть і опадають листки, а ті листки, що держаться, стали якісь кволі.

На днях я завважила, що в землі моїх вазонів є білі хробачки. Гребучи глибше, я переконалась, що в вазонках є аж три покоління (а може три роди) хробачків. Я набрала перекопання, що рослини чахнуть тому, що їх під'їдають хробачки і написала листа до п. Коцика в Рочестері та прохала, щоб мені порадив, що робити. Його відповідь могла б придатись неодній читачці, тому подаю її рівночасно.

Софія Лучаковська

Хробачки залазять до вазонів тому, що в них знаходять для себе багато поживи, під'їдаючи волоскові корінці. Та від того рослина гине. Позбутись їх можна, вкладаючи вазонки на цілу ніч у посудину з літньою водою. Вода мусить сягати пів інча нижче краю вазонка. Тоді хробачки підлазять на поверхню і їх можна легко зібрати старою ложкою враз із землею. А потім досипуємо трохи стерилізованої

землі. Землю до вазонків стерилізуємо, огріваючи її в металевій посудині до 80 ст. Цельсія (пізнати по тім, що з неї починає виходити пара) і простиглу вживаємо.

Якщо цей захід не допоможе, тоді треба пересадити рослину. Тоді слід усунути всю землю і мертве коріння. Нову землю дати тільки стерилізовану.

Роман Коцик

Господарський порадник

ЧОМУ ТОРТ ОСІДАЄ?

Прошу порадити мені, що маю зробити, коли витягну оріховий коржик, спечений у печі, а він осідає?

Маруся І.

Кожне тісто по спеченні трошки корчиться, бо вривається процес росту його клітин. Печиво оріхове ще більше підлягає тому процесові, бо оріхове тісто тяжке, без дріжджів і порошоків, тоже двигается тільки силою клітин білкового шуму, що є в ньому. Тому по спеченні оріховий корж завжди трохи осідає.

Коли ж у Вас це зменшення дуже помітне, то корж напевне недопечений. Спечення стверджуємо по тому, що краї його відстають від тортівниці. Але й тоді буває, що корж спечений на краях, а недопечений на середині. Тоді пробуєте середину коржа легко потиснути пальцем. Коли залишається ямка, тоді ще треба пекти, а коли її немає, то корж готовий.

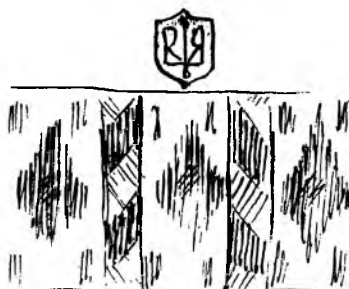
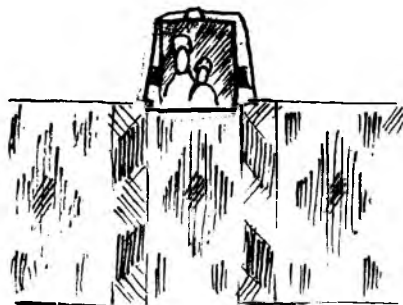
Наталія Стефанишин

НЕСПОДІВАНКИ В КАПЕЛЮХАХ

Ми привикли вже до „квітників“ за останні роки. Що нового принесе мода нам „на голову“?

Берет — оцей практичний головний покрив буде дивувати всіх своїм матеріалом. Оксамитний, шовковий, солом'яний, запаує у різних кольорах. Його легко приспособити до кожного обличчя, добре запакувати в разі подорожі. Одним словом — добра новинка!

Крисаня — це вже вибаглива примха. З високим денком, широкими крисами — не кожному до лиця. Але зате ніщо не підкреслює так уроду жіночого личка, як мальовничі криси. Тому їх теж радо примінюють, дарма, що не завжди з успіхом. З тонкої соломки, з органіди чи мережива будуть цього року частим головним покривом.

Картина чи Тризуб повинні мати місце понад килимом, а не на тлі його.

ВЕСНА ІДЕ

З півдня теплий вітер біг.
— Що?! Лежить у полі сні?!
Розтавай, Весна іде!
Вітер віє і гуде,
нахилився аж приліг,
дише, дмухає на сніг.

І водичка снігова
заспівала як жива.
І співала, й цокотіла,
потічками покотила
до широкого ставка,
веселенька та швидка.

Сонце землю пестить, гріє,
вже травичка зеленіє.
Де лежав узимку сніг,
оксамитний килим ліг,
щоб Весна, прекрасна панна,
там проходила щорана.
Г. Чернобицька

ЗАДРІСНИЙ КОТУСЬ

Ми бігали за кроликом
і кликали: трусь-трусь!
Були б його зловили вже,
але прибїг котусь.

Дугою спину вигнув він,
Сердито муркотїв:
„Хто бавиться із кроликом,
хіба нема котїв?!

Чи стане за товариша
невдаха із невдах? —
Не злізе він на дерево,
а з дерева на дах.

Лише капусту хрумає,
вже й грядочку стоптав.
Та кріль же і найменшої
ще мишки не спіймав!“

Г. Чо.

ВЖЕ ВИЙШОВ ІЗ ДРУКУ
з б і р н и к

ПРОЛІСКИ

Ціна 50 ц.

Відбитка з „Нашого Життя“
Замовляти в Централі СУА

СНІГОВІ ЗВІРЯТКА

Искорками сєє біленький сніжок
У садочку бавиться діточок гурток.
Заходилась малечня ліпити звіряток:
Вовчика, ведмеда, лисичку, зайчаток.
На ялинці білочка ворону сказала:
„Я таких звіряток ще не зустрічала!
Меду не шукає ведмедик біленький,
Не їдять капустки зайчата маленькі!“
„Не дивуйся, білко! Як весна настане,
Сонєко пригрїє, всі вони розтануть!
А справжні звірятка повиходять

[з хаток

Весну теплу лобу будуть всі вітати!“
Н. Наркевич

Тарас Шевченко

МАРІЙЧИНА ПОДЯКА

Я — малесенька Марія,
Я — найменша в класі.
Чим подякую ж Тобі я
За усе, Тарасе?

За Твої пісні чудові,
Читанку дитині
І кохану рідну мову —
Мову України!

Вивчу я Твій вірш, Тарасе,
І продеклямую,
Щоб усі почули в класі,
Як Тебе люблю я!

Леонід Полтава

Ганна Черїнь

ВЖЕ ВЕСНА!

У садочку біля ганку
Сніговик страшний стояв.
Він від вечора до ранку
Вірно нас охороняв.

Ми гуртом його ліпили,
Щоб великим був, міцним,
І старалися щосили,
Щоб здавався він дуже злим.

Ще дали лопату в руки
(Зброя добра, хоч стара).
Ну й страшний! Ворони й круки
Повтікали із двора.

Так стояв він зо два тижні,
Наш відважний сніговик.
Що йому замети сніжні?
Він до холоду вже звик.

Та прийшло тепло чудове —
І не встояв сніговик,
Й не сказавши нам ні слова,
Він кудись безслідно зник.

Ми знайшли його лопату,
А його ніде нема...
Нарікаючи на втрату,
З ним услід пішла й зима.

Хай ідуть собі! І скоро ж
Ми таки знайшли слїди:
Де стояв наш вірний сторож,
Стало озеро води!

„Сніговик“ воно в нас зветься.
Діти старші й малі
Позбігались до озєрця
Запускати кораблі.

НА ЗГАДКУ ПРО ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

— Що б нам, діти, посадити
В українському Таббрі:
Чи малину ясноцвіту,
Чи берізки білокорі?

— Ні! — гукнула дружньо кляса —
Не берізки й не малину... —
Всі на згадку про Тараса
Ми посадимо — калину!

Леонід Полтава

Пригоди Панька-Недотепа

Народня байка

Давним-давно в одному місті жив собі Панько-Недотепа. Він бувало, що не зробить, то все недоладу.

От пішов він одного разу до дядини в гості і просить:

— Дядино, дайте мені щонебудь! — Та й дала йому голку.

Йде Панько, йде, аж тут над'їхав віз із сіном, то він цю голку й устромив у сіно, мовляв, ніхто її не знайде.

Якось згодом дядина питає:

— А що ти, Паньку, зробив із голкою?

— Та встромив у віз із сіном.

— Е, Паньку, ти так не роби! Голку треба зашпилити у кишеньку кабатика, занести додому, колись придасться.

Цим разом дядина подарувала йому песика. Лише вийшов він із хати та й давай цього песика встромляти у малу кишеньку кабатика, як дядина навчала. Силоміць пхає, а песик не дає застромити себе, — подряпав Панька і вкусив за палець.

Іншим разом дядина знову його питає:

— А що ти зробив з песиком?

— Та хотів його застромити в кишеньку, а він ніяк не дався.

— Е, Паньку, ти так не роби! Песика треба прив'язати на мотузочок і кликати, ведучи за собою: Босий, Кручку, Заграй, чи як там ще.

Цим разом дядина подарувала йому великий шмат солонини. От він взяв, прив'язав цю солонину на мотузочок, волочить її за собою по землі, та й кличе:

— Кручку, Босий, Заграй!

Збіглися пси з довкруги, та й усю солонину з'їли.

*

Настало зимно. Батьки Панька купили декілька бочівок пива, а самі поїхали на торг по калачі і ковбаси на празник. Панько вийшов надвір, подивився на частокіл, та й каже:

— Бідні ви, жовнярики, вам зимно!

Та й вбрав кожний кіл у плоти в горнець, наче в шапку. Виніс

із комори полотна, порізав на кусні і обвинув кожен кіл полотном, щоб не змерз.

Потім пішов на ріку, а там лід дещо потріскався і утворились щілинки.

— О, то недобре! — сказав Панько. — Коли наші будуть вертатися з торгу, додому, через ріку, лід може під ними заломитись.

Виніс з комори бочівку масла і взявся замащувати кожну щілинку в леді маслом.

Відтак пішов у хату, зашпіннув двері і випустив з бочівок усе пиво на долівку. Сам сів собі у коритце, що з нього їдять поросятка, підпирається качалкою від тіста, мов веслом, та плаває по цьому пиві, мов човном по воді.

Приїхали батьки з торгу, гримають у двері:

— Та одчиняй ти, Паньку-Недотепо! — кричать, сердяться.

А той їм:

— Зараз, зараз, пождіть, нехай до берега причалю!

Вони дивуються:

— Що це він верзе? До якого берега?

Аж тут Панько, як не відшпінне двері, як не вийде на своєму кориті на пиві, та лише гульк! — і виїхав до сіней...

Сумний мали празник. Були калачі, були ковбаси, але пива не було.

*

Подивились усі люди, що Панько-Недотепа нічого не робить лише шкоду, та й порадилися його з міста прогнати.

— Йди ти, Паньку! — сказали йому. — Забирайся з нашого міста у світ за очі, ти неробо, Недотепо!

А він на це:

— Добре, піду. Але дайте мені на дорогу цю гармату, що на мурах міста, ліжко і пляшку вина.

— Та, — сказали, — вино потрібне, щоб підкріпитись, ліжко до спання, але навіщо тобі ця гармата?

— Навіщо? — каже Панько. — Ану ж у лісі які птахи на

мене нападуть: ворони, сороки, або й горобці, то чим же стрілятиму?

Та й дали.

Запрягся Панько до гармати, ліжко зверху прикріпив, та й тягне щосили, та прямо в ліс. Вже малось добре під вечір, як виїхав на лісову поляну, де посередині ріс кріслатий дуб.

— Тут заночую! — сказав. — Виліз на дуба, та витягнув на гору гармату і ліжко. Сяк-так прикріпився і думав спати. Аж тут чує хтось йде, твердо, аж земля бубонить. Обережно виглянув. А то дванадцять розбійників валить. Та страшні такі, бородаті, вусаті, закривавлені, з очей їм наче вогонь бухає. Всі при мечях і самопалах, в руках тяжкі булави. Панько ледве живий зі страху!

Розпалили серед поляни вогнище, страву варять, співають розбійницьких пісень, горілку п'ють.

А Панько не годен уже вдержати на дубі свої тягарі, то ліжко зсувається, то гармата, а галас, а грюкіт! Ох!

Почули розбійники цей грюкіт та й кажуть:

— Чуєте, гримить — буде буря. Сховаймося он під цього дуба.

Та й поставали під дуба в купі. А Панько вже ледве живий, чисто ослаб, руки трясуться. Хотів для відваги потягнути вина, та воно розіллялось, закапало на розбійників. А вони кажуть:

— О, вже і дощик накрапає!

А Панько вже ніяк не вдержить ні гармати, ні ліжка. Та й упустив... Та й побив розбійників — насмерть.

*

Довідалась молоденька царівна, що розбійники у лісі побиті. Казала слугам запрягти шестеро сильних коней до карети, що з самого золота, сіла в карету, та й поїхала в ліс.

Аж у лісі, дивиться — справді, дванадцять розбійників лежить покотом, під дубом — чисто побиті, насмерть. А серед поляни на ліжку лежить гарний молодець і спить. Веліла розбудити його. Та й питає:

— Ти будеш молодець Панько?

— Так, це я! Я той, той самий! (Докінчення на обгортці)

Відділи вже одержали квестіо-рі, в яких зложать звіт про свою діяльність за останні три роки, від вересня 1959 до травня 1962. Вони поділені на організаційний, культ.-освітній, виховний, сусп. опіки, зв'язків, пресовий і фінансовий. В такий спосіб легко виявити осяги в кожній ділянці. Прохаємо відразу взятись за виповнення, щоб ми їх могли доставити до 15 травня 1962 р.

З радістю мушу ствердити, що три Відділи вже вирівняли всі свої зобов'язання за 1962 р. Це приклад доброго розуміння своїх обов'язків супроти Централі та зразкової господарки на терені Відділу. При цій нагоді пригадуємо ще тим нечисленним Відділам, що залягають за 1961 р., щоб свої зобов'язання чимскорше вирівняли. До Конвенції вже недалеко!

Новий Дім С.У.А. добре приспособлений до потреб Централі. Та для повного зужиткування всіх можливостей ще проводяться певні роботи й незабаром уже приступимо до посвячення нового будинку. Сподіваємось, що новий Дім С.У.А. подобається всім Союзникам, що відвідають його з тієї нагоди або під час Конвенції.

У листі пожертв, що її опублікував недавно тому **Комітет Пам'ятника Т. Шевченка**, зайшли деякі неточності. Деякі пожертви Централі і Відділів С.У.А. пропущено через недогляд. Всі ті помилки будуть виправлені в додатковій листі, що підготовляється. А ми прохаємо Відділи С.У.А., що ще не відгукнулись, зложили свою жертву на пам'ятник Т. Шевченка.

Пригадуємо ще раз, що збиранням оголошень до **Програмової Книжки Конвенції** можете дати Конвенції фінансову піддержку.

Олена Лотоцька
голова

У 1961 р. ми знов брали участь у річних зборах **Нац. Ради Жінок Америки** та **Студійних Днях**, получених із ними. (Жовтень, 1961). Зустріч із провідним жіноцтвом Америки та вгляд у їх проблеми є дуже корисні. Окрім того дає добру нагоду поінформувати про працю Союзу Українок Америки, як ми подали в попередньому числі.

На жаль, не могли ми, через брак фондів, вислати представниці на **Конвенцію Ген. Федерації Жін. Клюбів** у Маямі. Збірка на Фонд Репрезентації не дала належного вислуду. А Ген. Федерація Жін. Клубів — це могутня організація, що поширює свої впливи також на міжнародній ґрунт. Тому поручаємо нашим Окр. Радам — увійти в контакт із Федерацією в їх місцевості й почати співпрацю.

Із звітів Окр. Рад і Відділів С.У.А. бачимо, що контакт із американським світом був живий. Окр. Ради і Відділи брали участь в імпрезах **Інтернаціональних Інститутів, Музеїв** та інших освітніх і культурних установ. Здебільшого виставляли українське народне мистецтво, також інформували про століття Т. Шевченка. Також в **американській пресі** появлялися вістки про діяльність нашої організації та поодинокі виступи її. Добре було б, щоб Відділи прислали вирізки таких вісток до Централі, де їх складають до архіву.

Прохання УККА, щоб наші Відділи передплачували **Український Квартальник** для американських бібліотек, вже здійснюється. Першим передплатив 48 Відділ С.У.А. Квартальник для бібліотеки Темпл університету у Філадельфії. Чекаємо дальших зголошень.

Іванна Бенцаль
реф. звязків

Центрاليا одержала

від 11. січня до 7. лютого, 1962

РІЧНА ВКЛАДКА
і ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 23	Дітройт	20.00	5.00
„ 27	Піттсбург	20.00	5.00
„ 57	Ютика	20.00	5.00
„ 72	Нью Йорк	5.00	чарт.

ФОНД ЦЕНТРАЛІ
і ВКЛАДКИ ДО СФУЖО:

Від. 23	Дітройт	60.00	6.00
„ 55	Лос Анджелес	52.50	6.75
„ 57	Ютика	45.00	5.00

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ
і КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від. 23	Дітройт	10.00	5.00
„ 27	Піттсбург	10.00	5.00
„ 57	Ютика	10.00	—

НА НОВИЙ ДІМ С.У.А.
Окр. Рада С.У.А., Філад. 100.00
Ярослава Острук, Філад. 20.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Від. 23	Дітройт (збірка членок на коляду)	20.00
„ 29	Шикаго	10.00
„ 46	Філадельфія	10.00
„ 55	Лос Анджелес	10.00
Кат.	Евашко, Маямі	10.00
	Мих. Чайковська, Філад.	5.00
	М. Княжинська, Філад.	5.00
	Теодозія Коцик, Рочестер	5.00
	А. Сивуляк, Філадельфія	3.00
	М. Вислоцька, Ньюарк	3.00
	Ольга Городиська, Клівленд	3.00
	Фл. Дорошенко, Ірвінгтон	2.00
	М. Сроковська, Нью Йорк	2.00
	Єв. Задорожна, Філадельфія	2.00
	М. Мальована, Ленсинг	2.00
	Г. Головацька, Нью Йорк	2.00
	М. Федюк, Нью Йорк	2.00
	Ів. Шелевич, Шикаго	2.00
	З. Никифоряк, Дж. Гайтс	2.00
	О. Боднар, Елизабет	2.00
	Ів. Пенкальська, Філадельфія	2.00
	Лідія Стасюк, Л. Айленд Ситі	1.00
	Наталія Мохнацька, Честер	1.00
	Ант. Купчак, Ламбертвіл	1.00
	Текля Приймак, Лондон, Онт.	1.00
	Катерина Бойко, Провіденс	1.00
	Марія Сидоренко, Сомерсет	1.00
	Мирослава Сіра, Байон	1.00
	Ір. Яворська, Філадельфія	1.00
	Миросл. Скасків, Дітройт	1.00
	Павлина Дереш, Ірвінгтон	1.00
	Марія Слободян, Торонто	1.00
	Марія Савуля, Трентон	1.00
	Кароліна Микитин, Вунсакет	1.00
	Ірина Зинюк, Такома Парк	1.00
	Марія Гоголь, Шикаго	1.00

Ольга Лукасевич, Філадельфія	1.00
Ізидора Левкович, Ірвінгтон	1.00
Ольга Овсянецька, Нью-Йорк	1.00
Марія Самойлів, Бруклін	1.00
Магдаліна Яцусь, Елізабет	1.00
Наталія Мартюк, Торонто	1.00
Марія Білова, Бруклін	1.00
Юлія Копитко, Філадельфія	1.00
Р. Фолосевич, Рочестер	1.00
Оля Мартинюк, Шикаго	1.00
Марія Яримович, Шикаго	1.00
Меланія Гафтар, Монtréal	1.00
Анастасія Королишин, Детройт	1.00
Тетяна Янковська, Мінеаполіс	1.00
Зіновія Мазепа, Монtréal	1.00
П. Підстригач, Бруклін	1.00
Софія Ліщинська, Шикаго	1.00
Катря Гіль, Грейт Медавс	1.00
Марія Кружинська, Оліен	1.00
Павлина Футяк, Детройт	1.00
Н. Ковалишин, Ніпігон	1.00
Григорій Яремчук, Нью-Йорк	1.00
Дарія Перегівська, Глен Спей	1.00
Віра А. Томків, Аллегені	1.00
Віра Данец, Іст Оренж	1.00
Юлія Головата, Торонто	1.00
Мотря Колісник, Вунсакет	1.00
Текля Нарачук, Вунсакет	1.00
Ольга Микита, Лорейн	1.00
Марія Добрянська, Манчестер	1.00
Марія Вусович, Шикаго	1.00
А. Михайлова, Метачин	1.00
Марія Рудик, Філадельфія	1.00
Марія Наорлевич, Ірвінгтон	1.00
Анна Кіржецька, Нантікок	1.00
Софія Гарасевич, Ірвінгтон	1.00
Ольга Баранник, Велслей	1.00
Святослава Барусевич, Філадел.	1.00
Марта Зелінська, Ірвінгтон	1.00

Фонд „Мати й Дитина“:

Від. 11 Трентон	57.00
„ 13 Честер	15.00
„ 16 Мінеаполіс	20.00
„ 18 Джемейка (коляда)	10.00
„ 29 Шикаго	35.00
„ 33 Клівленд	133.50
„ 47 Рочестер	40.25
„ 55 Лос Анджелес	10.00
„ 65 Нью Бронсвік	30.00
„ 66 Нью Гейвен	97.00
„ 69 Лорейн	160.00
„ 71 Дерзи Сіті	5.00
Нат. Чапленко, Бруклін	5.00
Д-р Мик. і Ольга Кузьмовичі, Бабилон	20.00
Теодозія Коцик, Рочестер	20.00
Ана Кашіль, Шикаго	10.00
Станіслава Гребеняк, Олбани	6.00
Антоніна Купчак, Ламбертвил	2.00
Наталія Білінська, Вілмінгтон	1.00
Е. Недзецька, Нью Йорк	1.00

ДО ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ ЖУРНАЛУ

Прохаємо в час подавати зміну адреси! За кошти звороту недорученого числа пошта зачисляє тепер удвоє, або нищить його. Тому лиш за узгодженою співпрацею адміністрації журналу з передплатницями можемо оминуть недотягнень. В час подана зміна адреси до адміністрації журналу запобіжить тому!

Присилайте зміну адреси в час!

Адміністрація Нашого Життя

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Гординської складає 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Управа 55 Відділу СУА
в Лос Анджелесі

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Кекілії Гардецької складає 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Управа 55 Відділу СУА
в Лос Анджелесі

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Кекілії Гардецької, пресової референтки Гол. Управи СУА, складає 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Управа 66 Відділу в Нью Гейвені

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Гординської складають 20 дол. на фонд Мати й Дитина

д-р Микола й Ольга Кузьмовичі

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Гординської складає 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Наталія Чапленко

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У звітномленні „Централа одержала“ з ч. 8, 1961 на стор. 25 подано помилково при Фонді Резервовому й Конвенційному, що вплату 10 і 5 дол. провів 55 Відділ із Ютики, а повинно бути з Лос Анджелесу. За недогляд перепрошуємо.

НА ПОБУДОВУ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ У ВАШІНГТОНІ:

Від. 29 Шикаго 30.00

ДЛЯ НАУКОВЦІВ У САРСЕЛІ:

Від. 29 Шикаго 25.00

ФОНД „500“:

Від. 116 Джемейка 1.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
А. Сивуляк, касієр

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю з глибини серця щиро подяку всьому членству 55 Відділу СУА в Лос Анджелесі, що стільки виявило співчуття і підтримки в моєму важкому горю по втраті мого найдорожчого чоловіка. За їх почином проведено збірку замість квітів на могилу Покійного. Щиро дякую п-ні Оксані Зозулі, що з її ініціативи членки зайнялись улагодженням поминків, а пп. Олі Пайді і Марії Пальчук, що не жаліли часу й труду при приготуванні цієї послідньої прислуги Покійному. Всім тим жінкам, які чимнебудь виявили мені своє співчуття у моєму важкому горю нехай Господь Бог винагородить столицею!

Марія Левицька
членка 55 Відділу СУА
в Лос Анджелесі

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Голові Філії Союзу Українок у Мецу п-ні Юлії Сокіл і дочці Марійці висловлюємо глибоке співчуття з приводу втрати чоловіка й батька бл. п. Григорія Сокола, що помер трагічною смертю. Вся громада Мецу відчула цю велику втрату, а найбільше наша Церква, де бл. п. Григорій Сокіл своїм голосом не лиш підтримував хор, але й умів його все держати.

Прохаємо Господа, щоб поміг їм мужньо перенести втрату, що їх постигли, бо недавно тому відійшов у вічність їх син чи брат.

Управа Філії СУФ-у
в Мецу, Франція

ТРЕТІЙ ЛІТ. КОНКУРС СФУЖО

Вже наближається реченець закриття Третього Літ. Конкурсу СФУЖО. Пригадуємо всім, що хотіли б узяти участь у ньому, що до 31. березня 1962 слід надіслати свій допис у трьох примірниках, підписаний псевдонімом. Справжнє прізвище авторки подати тут же в запечатаній коверті.

Рукописи слід адресувати до канцелярії СФУЖО з допискою „Для Комітету Літературної Нагороди“ :

WFUWO, 4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.

АКРОН, ОГАЙО

Річні збори 7 Відділу СУА

Дата: 10. грудня 1961.

Збори відкрила голова п-ні Зепко молитвою.

Президія зборів: п-ні З. Гошко, голова, п-ні А. Кулик, секретарка.

Протокол попередніх зборів прочитала секретарка п-ні Когут.

Звіти Управи зложили п-ні А. Зепко, голова, п-ні П. Когут, секретарка, п-ні п-ні С. Іваницька, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбував правильно щомісяця сходи. Вислав делегаток на відкриття пам'ятника Лесі Українки у Клівленді.

б) Культ. Освітня й Імпровізація: Відділ влаштував Чайний Вечір і брав участь у Ювілейному Концерті Т. Шевченка. Пожертвував 50 дол. на пам'ятник Т. Шевченка, а 25 дол. на пам'ятник Л. Українки.

в) Сусп. Опіки: Відділ вислав пакки до Німеччини й Австрії і пожертвував 250 дол. на церкву. Доглядачки відвідують хворих.

г) Фінансова: У 1961 р. було 414.16 дол. приходу, а 679.22 дол. витрат. Недобір покрито з переносу з минулого року.

Контр. Комісія ствердила, що книги Відділу є ведені в порядку й поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Софія Гошко, голова, п-ні А. Зепко, містоголова, п-ні П. Когут, секретарка, п-ні А. Микитин, касієрка.

Контр. Комісія: пп. М. Порховська, А. Курило, З. Фенканин.

Закрила збори нововибрана голова п-ні Гошко. Присутні відспівали гимн СУА.

С. Іваницька, пресова референтка

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Уродини заслуженої членки

Дня 21. січня 1962 приятелі і знайомі влаштували несподіванку для п-ні К. Івашко з нагоди її уродин і 35-ліття її подружжя. Програмою провела п-ні Ф. Зиблікевич. Вона представила ювілятів та їх заслуги в українській громаді. Подружжя загаль-

но відоме зі своєї громадської праці і брало участь у будові Укр. Кат. Церкви й Укр. Ам. Клубу.

З черги промовляла п-ні Рій, голова Відділу СУА, яка зложила побажання і гарний подарунок. Дальше виступив п. І. Козира, голова Укр. Ам. Клубу і підкреслив, скільки праці ювіляти вложили в це діло. Побажання зложили також п-во Маїки і на його заклик п. Івашко пожертвував на пам'ятник Т. Шевченкові у Вашингтоні 100 дол. Гості зложили від себе 43 дол., отже разом вислано 143 дол. на ту ціль.

На закінчення п-ні Івашко подякувала від себе за таку гарну несподіванку, зокрема згадуючи пань, що вложили в це чималою труду. Це були пп. Єва Слободян, Анна Кохановська, Соня Поло, Анна Білоус, А. Козира, Л. Візняк, Т. Марущак. При цій нагоді пожертвувала 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

На закінчення всі гості встали і відспівали ювілятам „многая літа“.

Подала Л. В.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Звіт з діяльності 22 Відділу СУА

Важливим моментом у праці кожної організації є облік роботи і звітування перед надрядними клітинами. Великим позитивом для Відділів СУА є спроможність подавати звіти в своєму організаційному журналі „Наше Життя“. Очевидно, що не треба надуживати цього привілею, однак короткі, а річеві річні, або й піврічні звіти з діяльності Відділів є дуже доцільні, вони ж бо дають Гол. Управі можливість підсумувати працю поодиноких Відділів і дати повний, вичерпуючий образ про стан і розмах та глибину організації в цілому, а тим самим засвідчити її значення.

В доповненні звіту з діяльності 22 Відділу, поміщеного в березневому (1961 р.) числі „Нашого Життя“ треба ствердити, що діяльність його постійно зростає.

В програмі суспільно-громадських виступів нашого Відділу слід занотувати цілий ряд вдалих імпрез, які влаштувала культ.-освітня референтура, під проводом енергійної й працюви-

тої голови цієї секції п-ні Я. Гарасовської, при видатній допомозі організаційної референтки п-ні Семків. Деякі з тих щорічних імпрез як: „Свято Героїнь“, „Жива Газетка“, „Вишивані Вечерниці“ і ін. здобули вже собі добре ім'я та втішаються великою фреквенцією і признанням публіки. Із репрезентативних виступів Відділу назовні слід вичислити: Виставку писанок у Музеї Індустрії і Промислу, участь у „Параді Яхтів“ у рямцях щорічної „Міжнародної Вистави в Шикаго“, участь в „Обжинках“, організованих „Ситі Гол“ у Шикаго, участь в імпрезі „Різдво довкруги світу“ та виступи нашого хору в Милвокі.

Поважну працю Відділ перевів у ділянці суспільної опіки під проводом невтомної голови Секції п-ні М. Куріши. Дві традиційні вже публічні збірки (Великодня „На писанку дітям“ і осіння „На книжку дітям“) увінчалися великим успіхом. Жертвенність та довір'я громадянства до праці нашої суспільної опіки причинилися у великій мірі до успішної допомогової акції тієї секції.

Великий вклад у працю нашого Відділу дає Радієва Колегія (пп. Самбірська, Прийма, Горчинська). Теми радієвих передач — виховні, організаційні, мистецькі й господарські, а передовсім життєписи і короткі звітлення з діяльності визначних жіночих постатей, зокрема ж жінок-Українок.

Щира й жертвенна праця голови секції зв'язків з чужинками п-ні А. Васильовської дає дуже гарні осяги.

Господарська референтура, яку очолює п-ні А. Майка дістала в звіттовому році цінний набуток в особі п-ні Г. Янчишин, якої дуже жертвенна праця причинилася до вдалих виступів тієї Секції.

Наш Відділ вдержує приятні взаємини з усіма товариствами на терені нашого міста, а членки Відділу брали як делегатки активну участь в імпрезах різних організацій в Шикаго.

Змаг за приєднання нових передплатниць для нашого журналу „Наше Життя“, за стараннями культ. освітньої і пресової секцій дав у числі 24 нових передплатниць.

Для повноти звіту треба ще зокрема згадати про хор нашого Відділу, який під керівництвом п. Юрія Яримовича здобуває собі щораз більшу популярність, про що свідчать запрошення хору не тільки до других товариств, але й до чужих міст.

Так виглядає короткий огляд діяльності 22 Відділу СУА в Шикаго.

Осяги Відділу є найкращим доказом, що наполеглива і гармонійна співпраця всіх членок дає все позитивний вислід. Коли є згода в наших прямованнях, виследи нашої праці для кращого завтра відповідають нашим найкращим бажанням і можливостям.

Уляна Терлецька
прес. реф. 22 Відділу

ДІТРОЙТ, МИШ.

Свят-Вечір 23 Відділу СУА

Дня 7. січня зійшлися членки Відділу з родиною й приятелями в залі Укр. Нар. Дому. Заля була гарно прикрашена, столи застелені білими скатертями, по них покидані галузки ялинки і засвічені свічки у свічниках. Сцена була прибрана ялинкою і вишивками — діло пп. Марії Честух і Розалії Зальопаной.

Свято відкрила голова п-ні Марія Ясінська. Потім п-ні Марія Честух виголосила святочну деклямацію. Діти парафіяльної школи св. Івана Хрестителя під проводом Сестер відіграли Вертеп, а дівчата з Марійської Дружини при вище згаданій школі відспівали колядки.

Потім Комітет Підприємств під проводом п-ні Пауліни Боднар видав Святу Вечерю. О. Богневич провів молитву і поблагословив страви. Коли гості спожили їх, пані голова поклікала до слова по черзі о. Богневича, о. Чавса й о. Ярмака. Вони виголосили гарні промови й підкреслили працю нашого Відділу. На їх думку наші членки, помимо старшого віку, не жаліють труду і співпрацюють із Церквою і Рідною Школою. Побажали членкам у майбутньому якнайбільших успіхів. Потім промовляв голова Укр. Нар. Дому, п. Іван Терлецький. Пригадав, як то колись ми святкували на рідних землях і побажав нам ще більше успіху, щоб ми далі плекали цю традицію. Дальше хор нашого Відділу заколядував „По всьому світу”, „Добрий вечір Тобі”, „Ти ха ніч”, „Бог Предвічний” під диригентурою п. Орлика. За це присутні обдарували їх рясними оплесками. Пані голова подякувала Отцям духовним за гарні промови та Сестрам парафіяльної школи за точки програми. Подякувала також Комітетові Підприємств та пп. Слупецькому і Боднареві, що довозили до кухні все, що було потрібне. Зосібна подякувала пп.

Гардій і Назаркевич за смачні пампушки і загально всім, що причинились до цього гарного свята. Як кожного року, проведено збірку на сиротинець СС Василянок, що дала 48.56 дол. Із каси Відділу суму заокруглено до 50 дол. і вислано до Філадельфії, щоб сиріт потішити. Під кінець разом усі гості заколядували — Бог Предвічний.

Ксеня Палер, секретарка

ПІТСБУРГ, ПА.

Річні збори 27 Відділу СУА

Дата: 14. січня 1962.

Збори відкрила голова п-ні Марія Малевич молитвою та згадала дві членки, що в минулому році відійшли від нас у вічність.

Президія зборів: пп. Катерина Козак і Марія Лесько.

Звіти Управи зложили: п-ні М. Малевич, голова, п-ні Анна Юга, фін. секретарка і п-ні Марія Брода, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 25 членок (хоча дві померли, проте в біжучому році дві нові прибули).

б) Культ. Освітня й Імпрезова: Відділ влаштував такі імпрези: В пам'ять жінок-героїнь відправлено папахиду, у соті роковини Т. Шевченка п-ні Малевич виголосила доповідь, проведено одне бінго, а влітку відбувся малий пікнік у городі п-ні голови. За ініціативою нової членки п-ні Г. Баран влаштовано вигравку і Вишивані Вечерниці. У висліді Відділ пожертвував 50 дол. на пам'ятник Т. Шевченка (членки окремо пожертвували ще 110 дол.), а 35 дол. на пам'ятник Лесі Українки.

Контр. Комісія: Голова п-ні К. Козак звітувала, що всі книжки знайшла в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Анна Юга, голова, п-ні Гізеля Баран, містоголова, п-ні Марія Пеленська, рек. секретарка, п-ні Катерина Баран, заступниця, п-ні Розалія Ткачук, фін. секретарка, п-ні Софія Боднар, заступниця, п-ні Марія Брода, касієрка.

Контр. Комісія: пп. Катерина Козак і Марія Лесько.

Збори закінчила нововибрана голова п-ні Юга молитвою і членки вдоволені й веселі розійшлися домів.

Марія Пеленська, секретарка

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні Збори 30 Відділу СУА

Дата: 10. грудня 1961.

Збори відкрила голова п-ні Мураль молитвою.

Президія зборів: п-ні К. Мураль, голова, п-ні Марія Фецачин, секретарка.

Протокол із попередніх зборів відчитала секретарка п-ні Фецачин.

Звіти Управи зложили: п-ні Катерина Мураль, голова, п-ні Розалія Завінська, секретарка, п-ні Анастасія Полівка, скарбничка.

Контрольна Комісія у складі пп. Марія Лабік і Тремлюк ствердила, що книги Відділу є ведені в належному порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 45 членок і відбував правильно щомісячні сходи. На зборах відчитувано обіжники та Вісті з Централі з Нашого Життя.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: Відділ влаштував Зустріч Нового Року та брав участь в усіх імпрезах Окр. Ради (Свято Жінки-Героїні, Зустріч з п-ні Вокер, Свято Лесі Українки, пікнік та відслонення пам'ятника Лесі Українки).

в) Пожертви Відділу: На пам'ятник Лесі Українки Відділ зложив 300 дол., на УККА 15 дол., на фонд Мати й Дитина 10 дол., на концерт Т. Шевченка 20 дол., на Свято Лесі Українки 20 дол., на хворих членок 12 дол. Окрім того членка Відділу п-ні Фоса дала 50 дол. на пам'ятник Лесі Українки.

Нова Управа: п-ні Катерина Мураль, голова, п-ні Катерина Габрівська, містоголова, п-ні Анна Гавриляк, друга містоголова, п-ні Марія Фецачин, рек. секретарка, п-ні Розалія Завінська, фінанс. секретарка, п-ні Анастасія Полівка, скарбничка.

Контрольна Комісія: пп. Марія Лабік і Тремлюк.

Збори закрила перевибрана голова молитвою, подякувавши членкам за довір'я.

Марія Фецачин, секретарка

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Ювлей 38 Відділу СУА

Дня 30. жовтня 1961 Відділ святкував 10-ліття свого засновання. На запрошення прибула голова Окр. Ради з Дітройту п-ні Пауліна Будзол із чоловіком, організаційна референтка Гол. Управи п-ні Вокер, член Гол.

Управи п-на Ольга Шустер та п-ні Феся Сіділо з 31 Відділу СУА. Були представниці у інших Відділів СУА. Промовляла п-ні Будзол, з'ясовуючи ціль і значення Окр. Ради, а п-ні Анастасія Вокер говорила про значення українського організованого жіноцтва у світі. П-на Ольга Шустер розказала про свою подорож по Європі, а п-ні Сіділо заохотила Відділ до дальшої праці. Всі присутні, що прибули з Джексону, Дітройту і з Гренд Репідс прислухувались уважно до промов та винагородили їх оплесками. Відділи 2, 23, 26, 31 і 37 із Дітройту обдарували нас пожертвами, за що ми їм щиро вдячні. У свою чергу призначимо їх на народні цілі.

Отак ми, Союзнянки, відмітили 10-ліття нашого Відділу разом із представницями Гол. Управи.

Анна Наконечна

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 42 Відділу СУА

Дата: 10. грудня 1961.

Збори відкрила голова п-ні М. Пашук молитвою.

Президія зборів: п-ні Олена Лотоцька, голова, п-ні Анна Сивуляк, секретарка.

Протокол із попередніх зборів відчитала секретарка п-ні Є. Задорожна.

Звіти Управи зложили голова п-ні Марія Пашук, містоголова п-ні Анна Мищишин, секретарка п-ні Євгенія Задорожна, касієрка п-ні Пелагія Малиновська, фін. секретарка п-ні Єва Вовчак, кор. секретарка п-ні Анна Качмарчик.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбував правильно свої сходи. Двом своїм членам Відділу влаштував ювілей подружжя. На відкриття пам'ятника Лесі Українки у Клівленді вислав делегатку.

б) Імпредова. Відділ влаштував Свячене і три рази бінго.

в) Сусп. Опіки: Доглядачки хворих відвідали хворих членок вдома і в шпиталі.

Контр. Комісія: В імені її п-ні Марія Дем'яник ствердила, що книги Відділу знаходяться в порядку й поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Пашук, голова, п-ні Анна Мищишин, містоголова, п-ні Анна Сивуляк, секретарка, п-ні Пелагія Малиновська, касієрка,

п-ні Анна Качмарчик, кор. секретарка. Доглядачками хворих вибрано пп. Парашак і Вовчак.

Контр. Комісія: пп. Марія Дем'яник, Євгенія Задорожна і Софія Василенко.

Збори закрила нововибрана голова й запросила всіх до скромної перекуски, при якій членки ще довго гурторили.

Присутня

Річні збори 48 Відділу СУА

Дата: 24. грудня 1961.

Збори відкрила молитвою голова Відділу п-ні Марія Баб'як.

Президія зборів: п-ні Емілія Слободзян, голова.

Протокол відчитала секретарка п-ні Антонія Мицак.

Звіти Управи зложили: п-ні Марія Баб'як, голова, п-ні Антонія Мицак, секретарка, п-ні Анна Воляк, касієрка і референтки сусп. опіки пп. Олена Петрів і Леонтина Петрович.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 55 членок і відбував правильно свої сходи. На внесок п-ні Марків прийнято дві нові членки.

б) Культ. Освітня й Імпредова: На зборах відчитано доповідь „Пам'яті 150-ліття народин Маркіяна Шашкевича“. Відділ влаштував 5 імпред, а саме — Забава з Буфетом (18. лютого), бінго (26. березня), пікнік (18. червня), забава з буфетом (23. вересня), День Подяки (19. листопада).

в) Сусп. Опіка: Голова Відділу і референтки відвідували хворих членок. Відділ заплатив дві передплати Нашого Життя, як святочний подарунок для членок.

г) Пресова: Відділ дбав про дописи в нашому журналі, згадуючи померлу членку та День Подяки.

г) Зв'язки: Відділ виделегував як представниць до Комітету Перебудови діяльниці пп. Іванну Пенкальську й Анну Костик, які відвідують їх засідання.

д) Фінансова: Відділ вирівняв зобов'язання до Централі СУА і пожертвував: на пам'ятник Т. Шевченка 50 дол., на пам'ятник Лесі Українки 15 дол., на будову церкви у Найставні 72 дол. Рівночасно замовив квартальник УЖКА для бібліотеки Темпл Університету.

Контр. Комісія. Іменем її звітували пп. Катерина Марків, Софія Містерман і Емілія Слободзян, що книговодство Відділу є в найкращому порядку і поставили внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Баб'як, голова, п-ні Софія Куриляк, містоголова, п-ні Антонія Мицак, секретарка, п-ні Марія Цюпак заступниця, п-ні Анна Волчек, касієрка п-ні Анна Костик, заступниця. Референтками сусп. опіки стали пп. Олена Петрів і Леонтина Петрович. Представниця до Окр. Ради: п-ні Олена Господаровська.

Контр. Комісія: пп. Катерина Марків, Емілія Слободзян і Єва Олійник.

На закінчення предсідниця подякувала Управі за її щирю й жертвенну працю впродовж цілого року. П-ні голова запросила присутніх до спільної перекуски. По перекусці проведено збірку на пресовий фонд Н. Ж., яка дала 18.50 дол. Щире Спасибі!

Антоніна Мицак, секр.

МИЛВОКІ, ВИСК.

Виставка укр. нар. мистецтва

Заходами місцевих українських організацій відбулась у листопаді 1960 року величава виставка українського народного мистецтва. Її провів Комітет, зложений із представників українських Церков і відділів УЖКА, СУА, СУМА, ОБВУА, АБН, Провидіння, Марійської Дружини.

Виставку, що її відкрито 5. листопада 1960 відвідав губернатор стеЙту Нелзон, професори місцевих університетів, представники американської преси, представниці американських жіночих організацій та багато інших відвідувачів. На виставці було багато гарних стилевих виробів укр. нар. мистецтва (вишивок, дереворізьби, кераміки) та різний ілюстрований інформаційний матеріал про Україну.

Виставка була побудована так, що кожна організація мала там свій окремий стіл або й частину залі. 61 Відділ СУА заходами своїх працюючих членок — голови п-ні Хамуляк і містоголови п-ні Ступницької удекорував гарно стіл із експонатами й інформаційним матеріалом про СУА.

Місцевий Відділ Марійської Дружини під керівництвом п-ні Л. Олексюк влаштував окремий відділ на виставці п. н. „Світ Дитини“.

Окрім того поодинокі родини удекорували столи своїми власними виробами. Жюрі признало відзначення за експонати пп. Наді Шимоняк, Лідії Олексюк, Марії Сливканич, Юлії Логуш, Н. Тишинській і родинам Тимчишак, Сабат і Пискір.

Із виставки нар. мистецтва в Милвокі, Віск:

Стіл Відділу СУА був гарно удекорований. При ньому зліва п-ні Софія Хамуляк, голова і п-ні Меланія Ступницька, містоголова Відділу СУА. Сидить п-на Міля Хамуляк, а на ліво з-заду п-ні Надя Шимоняк пояснює представницям американських жіночих організацій зразки нашого народнього вбрання.

From Folk Art Exhibit in Milwaukee, Wis.:

The table of UNWLA Branch 61 with its President Mrs. Sophia Chamulak.

Виставка тривала два дні і принесла нам великий розголюс. **О. Логуш**

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Цього року наш Відділ якось пізно почав „сезон праці“. Хоч місяць був вже осінній (вересень) і крайня пора скликати сходи, все якось не складалось, а в дійсності нікому не хотілось розпрощатися з літом, вакаціями, морем, і вернутися до буднів та хатньої і громадської праці. Халали останню нагоду поїхати над море, налюбуватись сонцем, яке ще солідно пригрівало.

Нарешті членки якось зібралися: наші перші ширші сходи по вакаціях відбулися 8-го жовтня. На цих сходинах уложено приблизний плян праці на найближчу будучність.

Початком нашої праці була **дитяча забава** — „галовін“, дня 29. жовтня 1961 р. Це вже по американському звичаю; але діти люблять ті забави, бо є нагода поперебиратись. В забаві взяло участь 35 дітей у різноманітних строях. Було дві нагороди: одна за найкращий і друга за найсмійніший стрій. Нагороду за найкращий стрій виграв метелик — Віра Кушнір, за найсмійніший, паяц — Маруся Леськів. За галовінським звичаєм діти ді-

стали також торбинки з солодошами. Забава тривала дві і пів години — повно було гамору і сміху веселої дітвори. Хоч „галовін“ не наш звичай, забаву влаштовано з думкою дати змогу нашим дітям зібратися разом, послівати українських пісень, побавитись наших забав, почути українську мову і могли говорити цією мовою зі своїми ровесниками, а що „галовін“ давав нагоду до такої зустрічі, як також притягаючу „магічну“ силу своїми строями то ми зробили такий „український галовін“.

Листопад „наступав нам вже на п'яти“, а з ним наближався час святкування листопадових роковин, як також сл. п. Митрополита Андрея Шептицького. Ми не були підготовані до великої імпрези, а часу було мало. Вирішено згадати ці дні святочними ширшими сходинами та запросити до участі все громадянство. **Святочні ширші сходи** відбулися дня 5. листопада 1961 р. з такою скромною програмою: Реферат „Листопадові Дні“ — п-ні Марія Дзюблик; Вірш С. Черкасенка „В день першого листопаду“ — віддекл. п-ні Лада Гусар; Реферат проф. д-р о. Лаби про покійного Митрополита — відчитала Лідія Гарванко. Отець Готра переповів спомини співака Голинського про добродійства і поміч бідним Великого Митрополи-

та. Коротку програму закінчено укр. нац. гимном.

На жаль на святі було мало присутніх. Навіть і членок 54 Відділу СУА багато бракувало, а що вже говорити про других громадян!

Не знаємо, в чім причина такої байдужости: чи замала „реклама“, чи скромна програма не мала притягаючої сили для публіки, чи просто люди затрачують потребу і почуття обов'язку відсвяткувати ці пропам'ятні дати хоч би короткою згадкою.

В грудні, за укр. традицією загостив до Вилмінгтону **св. о. Миколай** заходами нашого Відділу. Хоч св. Отець прибув до Вилмінгтону та небагато було присутніх на залі, щоб привітати небесного гостя. Розуміється, що винні батьки, які не привели своїх дітей, бо діти все раді бачити св. Миколая. Знову розбиваємось об байдужість більшости громадянства. Чому? Чому ми не повинні задержати такого гарного звичаю, як гостина св. о. Миколая?

Грудень добігав до кінця, а з ним кінчив своє урядування і 1961 рік. Наш Відділ вирішив давати **новорічну забаву**. Щоб не мати клопоту з напитками запрошено до праці мужчин і забаву влаштовано спільними силами: 54 Відділу СУА і Клубу при церкві св. о. Миколая. Забава вдалася дуже гарно, хоч відбулась без оркестри, якої ми не мали змоги дістати. За оркестру служив патефон, що мало також свої добрі сторінки: ми не мусіли танцювати до музики, а музика грала те, що ми хотіли танцювати. Притемнене світло, гарно убрана зала, фантастичні капелюхи й інші новорічні додатки, створили веселий, шумний настрій і присутні забавлялись, як ніколи перед тим, а коли через радіо почули, що вже 12-та і почали вітати прихід Нового Року, запанував зворушливий, піднеслий настрій; хоч сміялись, а горло здушував плач. Відчувалась велика близькість між усіми присутніми: мимо наших різниць, мимо непорозумінь і загального обростання добробутом ми таки одної матері діти і це ми відчули в той момент жалю і радості з приходом 1962-го року.

Новорічна забава принесла нам також гарний прихід. Зі своєї пайки 54-ий відділ зложив \$100 на заснування української катедри в ЗДА.

Забавлялись старші, а щоб і діти, про яких ми в першу чергу мусимо

думати, мали також якусь корисну розвагу, 14-го січня 1962 р. влаштовано для них **забаву-ялинку**. Вступ на забаву був вільний. Діти бавились, співали коляд у супроводі фортепіану, була фантова вигравка, продавано гарячі ковбаски, солодке і соду. А присутніх дітей? — Тільки 25!

Таке то діється в нас.

Підсумовуючи працю нашого Відділу, почавши від жовтня, а кінчаючи 14. січня 1962 р. дитячою забавою-ялинкою, бачимо: що Відділ не працював так інтенсивно, як міг би працювати, а більшість влаштованих імпрез не були такими вдалим, як могли б бути. Сам факт, що перші сходи по вакаціях ми мали аж 8. жовтня свідчить, що праця йде повільнішим темпом, як попередніми роками. Причина? Мале зацікавлення суспільною працею серед загалу, брак часу, забагота людей стоїть осторонь — „...моя хата скраю...“ Розбиваємось об питання: „...нащо то кому здалось...“ „...для кого...“ об байдужість загалу. Стараємось якось це налагодити, зробити щось, що розбудило б сплячих і підняло на дусі діяльних. Щоб наша праця, як слушно завважають деякі членки, не обмежувалась до вареників і голубців, а щоб принесло нам моральне вдоволення зроблення доброї роботи, яка мала б ширше значення на полі націоналізм. Може ми щось видумаємо для нашого відсвіження, може якусь пораду вичитаємо в нашій добрій журналі-дораднику, може 1962-ий рік наведе нам якісь нові, спасенні ідеї.

Наразі словами О. Олеся просимо:

„...О, дух України! Орел!

Дух вільний, смілий і високий
Злеті, стурбуй цей мертвий спокій
І влий життя з своїх джерел.“

Лідія Гарванко, прес. реф.

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Вшанування століття Т. Шевченка

Дня 10. грудня 1961 у залі Укр. Кат. Церкви відбулися ширші сходи Відділу США для вшанування століття Поета.

Центральною точкою сходи був монтаж на тему „Жінка у творах Т. Шевченка“. Дуже цікаво опрацьовану доповідь доповідниця переплела гранням платівок ір музичними композиціями до слів Т. Шевченка. П-ні Тетяна Гірка-Левицька мистецьки продеклямувала „Думи мої“ і „При-

чинна“. Звуками „Заповіту“ програма закінчилась.

Присутній на сходах поет О. Юриняк продеклямував свій вірш „Пам'яті п'ятисот“. Пані Пальчук у продовженні поділилась своїми переживаннями з побуту 10-річного заслання на Сибірі.

САН ФРАНЦІСКО, КАЛІФ.

Десятиліття 62 Відділу США

Мало й кому відомо, що на терені Сан Франціска, Каліф., вже від десяти літ існує й активно діє Відділ США, бо наші Союзянки надзвичайно скромні і мало пишуть про себе. Сьогодні я хочу зломити ту традицію, бо й нагода до цього є велика і є чим похвалитись. Ніхто не припускав, що товариство, яке оснували тому десять літ у міськйім парку кілька активних жінок, не тільки що вдержиться, але й розвинеться в живе активне тіло і втягне в себе все свідоме наше жіноцтво, порозкидане далеко поза межі міста. Це й є причиною нашому поселенню, що одиначі живуть у Сан Франціско, а переважна більшість замешкує містечка, порозкидані в промірі 50 миль від Сан Франціска і втішається життям маломістечкового громадянина. Хто зна, може й це є добре, бо наші Союзянки, зустрічаючись раз на місяць, менше сваряться, тепліше горнуть до громадського діла, більше жертвують, а це все приносить користь не тільки для організації, але й для української справи. Уже від двох літ Відділ очолює п-ні Варвара Кацуляк і за її головування Відділ проявив многогранну діяльність і живу співпрацю з Філією УКК.

Завершенням цілорічної праці його було відсвяткування десятилітнього ювілею окремою імпрезою, яка відбулася 10 грудня, 1961 р. у церковній залі української католицької церкви. Імпрезу опередила вчорашня Служба Божа, в наміренні всіх Союзянок, а відтак панахида за всіх померших, відправлені місцевим парохом о. А. Микитою. До спільного ювілейного обіду засіли майже всі членки з родинами та представницями місцевих організацій. По обіді голова, п-ні В. Кацуляк прочитала дуже цікавий реферат, що обіймав своїм змістом десятилітню працю нашого Відділу. Вона була дуже різнородна і своїм характером відповідала потребам часу. Прим., коли ще

була болюча справа залишенців, Управа вислала 45 харчових і одягових посилок в Європу, а коли був заклик на допомогу нашим дітям, або хворим, Управа вплачувала на Фонд „Мати й Дитина“, або на Фонд „Вабусі“. Понад тридцять виголошених рефератів з різних ділянок дбали про духові потреби членок, а кожнорічні національні імпрези, присвячені українським героїням, виховували все наше жіноцтво. Різдвяна програма колядок, яку управа влаштувала з іншими організаціями, представила нас американцям й поінформувала їх, хто ми такі. Наша участь у міжнародньому виступі, влаштованому Міжнародним Інститутом в Овкленд-і була гордістю не лише наших членок, але й усієї української громади тут. Наш кіоск із вишивками і різьбаним та українським печивом, був одною із найбільших атракцій імпрези. Понад двісті тисяч учасників відвідало його, а багато з них інформувались про Україну й українське народне мистецтво. Серед відвідувачів нашого кіоску ми стрінули дуже багато „тоже українців“, які вже стратили рідну мову і говорили до нас по-російськи. Без нас не обійшлися ані одні місячні сходи Філії УКК і кожна перекуска була ділом наших рук. Наша представниця брала участь у засіданнях тієї Філії і тим самим впливала на хід загально-громадських справ. Це так згрубша схопліні думки реферату п-ні В. Кацуляк. Подібного змісту, однак у коротшій формі ці думки передала англійською мовою п-ні Я. Оренчук. Деклямаціями дітей і „многолітством“ закінчено ту святочну імпрезу.

Вичувалось, що жінки не жалували ані часу, ані гроша, щоб допомогти нашим рідним і рідній справі. Початки були найгірші, бо ані свого кутка не було, ані не було чим платити за нього. Сьогодні ми користуємось церковною залею української католицької церкви, тому й сходи робимо частіше. Нас є небагато, однак організаційно ми сильні. Такі пані як Петренко, Шишка, Чато, Кісь, Шраер і згадана голова, це негнугі, тверді „філяри“, на яких наша організація стоїть міцно і гарно процвітає. Вступаємо в друге десятиліття з кріпкою постановою господарити в своїй власній домівці.

Я. Оренчук

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 63 Відділу СУА

Дата: 22. жовтня 1961.

Збори відкрила голова Відділу п-ні Д. Бойчук молитвою.

Президія зборів: п-ні Олена Климишин, голова, п-ні Анна Семанюк, секретарка. Почесною передсідницею зборів вибрано п-ні Павлину Будзол, голову Окр. Ради.

Номін. Комісія — пп. Теодозія Стельмах, Стефанія Годів і Олена Іванець мали підготувати вибір нової Управи.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні Р. Дигдало.

Звіти Управи зложили п-ні Дарія Бойчук, голова, п-ні Теодозія Стельмах, секретарка, п-ні Рома Дигдало, касієрка, і референтки: господарська, (не подано), п-ні Віра Гнатюк, імпрезова, п-ні д-р Савчук, культ.освітня, п-ні О. Макар, сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а.) **Організаційна:** Відділ начислює 54 членки і відбуває щомісяця ширші збори. На відкриття пам'ятника Лесі Українки їздили 4 членки. Введено хроніку Відділу у формі альбому. Наладнано справу домівки Відділу у будинку Т-ва „Самопоміч“... В усіх починах Окр. Ради Відділ брав активну участь. Окрім того Відділ взяв участь у ювілею Рідної Школи, в академії в честь Т. Шевченка, в Комітеті для вшанування С. Петлюри, та в імпрезах інших Відділів СУА.

б.) **Культ. Освітня й Імпрезова:** На зборах відчитувано доповіді, що їх виготовляли членки Відділу (пп. Бойчук, Дигдало, Чорній, д-р Савчук). Відділ провів ряд імпрез. Дня 18. листопада 1960 взяв участь в Ярмарку Инт. Інституту, у Різдвяному сезоні влаштував Просфору, дня 11. квітня — Свячене, дня 15. квітня 1961 Вишивані Вечерниці, а на кінець — пікнік на Діброві.

в.) **Сусп. Опіки:** Управа писала картки до хворих членок, їх відвідувано у шпиталі і вдома. З нагоди народження дитини членка діставала невеличкий подарунок. Відділ опікується школою українознавства у Регенсбурзі і спомагає хвору в Німеччині сумою 10 дол. місячно. Потребуючій у Франції вислано 12 дол.

г.) **Господарська:** Всі згадані імпрези вимагали інтенсивної господарської підготовки. На Ярмарку, Просфорі, Вишиваних Вечерницях, Свя-

ченому й пікніку членки поставили обильні буфети або подбали про добре заставлені столи.

г.) **Нар. Мистецтва:** На Ярмарку Инт. Інституту Відділ влаштував стійку з вишивками. Окрім того провів курс української кераміки, що його провадили пп. Д. Бойчук і д-р Савчук. Учасниць було 15. На закінчення курсу влаштовано виставку праць.

Дискусія над звітами пройшла дуже живо. Торкалась вона малої присутности членок на місячних зборах і точного вплачування вкладок. Присутні обговорили спосіб, як би тому зарадити.

Контр. Комісія: Іменем її ствердила п-ні Скасків, що книги Відділу знаходяться в повному порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори одностайно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ольга Макар, голова, а пп. д-р Валентина Савчук, Теодозія Стельмах, Рома Дигдало, Стефанія Легета, Софія Тустанівська, Олена Климишин, Леонтина Галяженко, Олена Іванець, Катерина Савка, Павлина Футяк, Марія Волощук, Мирослава Скасків, члени.

Контр. Комісія: пп. Анна Семанюк, Олена Гевко, Ірина Захарків.

Представниця Централі й Окр. Ради п-ні Будзол привітала нововибрану Управу, висловила Відділові признання й заохотила до дальшої праці.

Збори закрила нововибрана голова молитвою після того, як від попередньої Управи п-ні Стельмах вручила б. голові п-ні Бойчук китицю квітів.

Олена Климишин, голова
Анна Семанюк, секретарка

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Звіт із праці 66 Відділу СУА

1961 р. закінчили ми з гарним вислідом, не зважаючи на те, що Відділ складається заледве з тридцять кілька членок. Завдяки активности голови п-ні Яхницької і госп. референтки п-ні Березицької ми досягли як на відтинку культурним так і господарсько-фінансовим добрих успіхів.

В кінці грудня 1960 р. зараз після річних зборів ми провели **Різдвяну продаж**, що принесла 38.85 дол. доходу.

У січні 1961 р. Відділ офірував **Службу Богу** й папахиду за упокій душі св. пам'яті Митрополита Кир Констан-

тина. Майже всі членки приступили до св. Причастя.

Дня 29. січня 1961 Відділ влаштував традиційну „кутю“ для членок і їх родин. П-ні Марія Косович виступила з гарно опрацьованим рефератом на тему „Українські Різдвяні пісні“. Хор відспівав низку колядок. На заклик голови п-ні Яхницької зібрано на залиценців у Німеччині 60 дол.

Дня 25. березня відбулась **продаж святочного печива** wraz із продажем писанок, святочних карток, кераміки. Приходу мали 48.24 дол.

Дня 20. травня на ширших сходинах п-на Оля Горечко відчитала з чуттям два реферати з приводу **Дня Матері**. Присутнім матер'ям вони викликали сльози в очах.

Після вакаційної перерви Відділ влаштував дня 14. вересня wraz із Сестрицтвом Непор. Зачаття **чайний вечір** з великим успіхом. Це перший раз у нашому Відділі проведено імпрезу на американський спосіб. Продавано квитки вступу з цікавими вигравками. Окрім того ще були вигравки на льоси. На увагу заслуговувала подушка, що її вишила на ту ціль містогорова п-ні Мартинюк. Із тієї забави було 82.32 дол. доходу.

Дня 22. вересня відбулась **продаж печива**, яка принесла 82.10 дол. доходу. Того ж місяця ширші сходини були призначені на прощання нашої містоголови, яка переносилась до Філадельфії. Під час малого прийняття п-ні голова вручила п-ні Мартинюк скромний подарунок, дякуючи їй за співпрацю та бажаючи на новому місці багато успіху. П-ні Мартинюк була тим дуже зворушена, бо не сподівалась тієї несподіванки. Подякувала за те з серцем і пожертвувала на Відділ 10 дол.

Дня 7. листопада ширші сходини були присвячені пам'яті **Листопадового Зриву**, як також роковинам смерті Митрополита Шептицького. Оба реферати на згадану тему відчитала вміло і з чуттям п-ні Леся Кизик. Такі святочні програми лишають слід у душах членок і тому треба цей звичай продовжувати.

Дуже цікаво випав у нас **курс печива**, що тривав від 3.—17. грудня 1961. Покази мали проводити членки Відділу, спеціалістки у своїй ділянці. Щоб не наражати їх на кошти, Відділ обіцяв потрібний до печення матеріал їм покрити зі зібраних від курсанток грошей. Та після покінчення курсу пані відмовились від звернення ви-

датків, за що належить їм щира подяка. На цьому скористав наш Відділ. Членки його радо сходилися двічі в тиждень, щоб дещо цікавого побачити і поділитися взаємно кулінарним знанням та провести в приємній, родинній атмосфері кілька годин. Спершу пані-спеціалістки диктували приписи, а потім місили, пекли, смажили, робили салатки, прибирали торти ітд. У першу чергу велика заслуга в тому нашої госп. референтки п-ні Березицької, яка цілою душею зайнялася курсом. Вона ще з собою приносила з дому тістечка і частувала ними при каві всіх присутніх. За те все належить їй велика подяка, як також пп. Данилович, Гриневич, Яхницькій, Кошак, Лісевич, Лодинській, Марків, Панкевич, Рудницькій і Телюк за їх цікаві покази печива й салаток. Курс приніс 85 дол. доходу.

На закінчення 1961 р. Відділ влаштував **Різдвяний Базар**, що тривав три неділі та закінчився продажем печива. Велика заслуга тут пані голови, що ніколи не жаліє труду, ні часу, ні грошей, а все доведе з Нью Йорку пшениці, меду, маку, різної кераміки, писанок ітд. Наше громадянство радо відвідує Базар і вдячне, що має нагоду закупити потрібних речей і подарунків. З Базару було 123 дол. доходу.

Внаслідок цього **Відділ** вив'язався точно зі своїх мовов'язань. Вплативши вкладку до Централі СУА, ми заплатили вкладку до УККА, як також різні оплати в Нью Гейвені. Окрім того Відділ вислав на Фонд Пам'ятника Т. Шевченка 100 дол., **на пам'ятник Лесі Українки** в Клівленді 25 дол., пожертвував на будову Духов. Семінарії у Стемфорді 100 дол. Сусп. опіка виплатила свої дотації школі українознавства в Карльсруге, яка є під нашим патронатом. Відвідувала хворих і допомагала їм.

На жаль тільки хор „Ластівка“ не був дуже активний з причини нездужання диригентки М. Гижої. Однак вже від двох місяців почав хор свої проби, притягаючи трохи молодших сил. Уже виступив декілька разів у церкві на Службі Божій, співаючи церковні пісні і колядки. Тепер хор підготовляється до виступу на академії М. Шашкевича, яка має незабаром відбутись.

На кінець хочу зазначити, що ми горді з нашого Відділу. Нас мала горстка, але взаємно себе розуміємо і стараємось якнайтісніше співпрацювати, що нам легко приходить під проводом енергійної голови і при

ВІДВІДАЙТЕ КНИГАРНЮ І КРАМНИЦЮ ПОДАРУНКІВ

„К И Ї В“

ПРИ 4925 OLD YORK RD., PHILADELPHIA 41, PA.

де знайдете всі найновіші видання, часописи і журнали.

Великий вибір полотен і панам та ниток до вишивання.

На подарунки дереворізьба, трипільська кераміка, вишивки.

Машинки до писання марки Сміт Корона.

Українські платівки в великому виборі.

Імпортовані солодоші.

ПРИГОДИ ПАНЬКА НЕДОТЕПИ

(Докінчення зі стор. 24)

— Ти побив дванадцять розбійників насмерть?

— Так, я побив їх, я самий.

— Ну, то ти герой! Сідай зі мною до карети! Поїдемо до моєї палати. Там обоє звінчаємось і ти будеш царем.

Та й поїхали. Гучне справили весілля.

І ми там були, мід, вино пили, — а що бачили і чули — це вам у байці розказали.

Ця народня байка записана з усного передання сільської няні в селі Закомар'є, в Золочівському повіті в Галичині — з початком біжучого століття.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Збірка на пресовий фонд

Під час річних зборів 48 Відділу СУА при перекусі проведено збірку в сумі 18.50 дол. Пожертви зложили:

По 2 дол.: п-ні Олена Господаровська; по 1 дол.: пп. Марія Баб'як, Анна Волчек, Антоніна Мицак, Софія Куриляк, Катерина Марків, Павлина Нагребецька, Емілія Слободзян, Юстина Баран, Катерина Цвек, Єва Олійник, Марія Цюпак, Анна Костик, Марія Міджак, Катерина Міграль, Надія Максим'юк, Олена Петрів, Леонтин Петрович, решта дрібними. Щире Спасибі!

Антоніна Мицак, секретарка

Збірка на пресовий фонд

На річних зборах 42 Відділу членки зложили для вшановання пам'яті дов-

добрім складі цілої Управи. Дивимось оптимістично в майбутнє!

Олена Томоруг, прес. реф.

голітньої членки Відділу бл. п. Кекилії Гардецької суму 15 дол. По 1 дол. пожертвували: пп. Марія Дем'яник, Євгенія Задорожна, Пелагія Малиновська, Марія Пашук, Стефанія Савицька, Олена Лотоцька, Анна Мицишин, Олена Марків, Ольга Павловська, Параскевія Дурановська, Анна Качмарчик, Анна Сивуляк, Олена Серна, Катерина Мороз, Єва Вовчак, Лідія Бурачинська, решта дрібними. Щире Спасибі!

Анна Сивуляк, секретарка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Коляда на пресовий фонд

Членки 23 Відділу СУА з нагоди Свят-Вечора зложили 20 дол. на Наше Життя. По 2 дол. пожертвувала п-ні Юстина Мліновська; по 1 дол.: пп. Марія Ясінська, Анна Дембіцька, Анна Польова, Анастасія Медвідь, Павлина Боднар, Марія Чериба, Анна Попович, Марія Василичин, Марія Ліпшак, Катерина Німчук, Варвара Таскі, Ксеня Ратушняк, Ванда Гардій, Анна Швигар, Марія Слупецька, Євдокія Кахній, решта дрібними. Щире Спасибі!

Марія Слупецька

Горджуся нашим журналом

Дуже ціную і горджуся нашим жіночим журналом і тому прикро мені, що трапилось таке спізнення з передплатою. Пробачте!

Ольга Л.

Дякую за точне присилання

Щиро дякую за точне присилання Вашого цінного журналу. З приємністю перечитую його, бо є гарно й цікаво редагований.

Ольга Кіфяк, Нью Йорк

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 3, ст. 10 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори жіночих сорочок на Закарпатті

Printed by "AMERICA"—817 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.